

เทศน์ที่ธรรมศาสตร์รังสิต ครั้งที่ ๓ ไฟล์ ๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๑

ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ศูนย์รังสิต ต.คลองหนึ่ง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

ถาม : มีปัญหาอันหนึ่งถามว่าพระไปกราบญาติ เห็นพระไปกราบญาติแล้วมันก็เป็นข่าว

หลวงพ่ : พระไปกราบญาติได้ไหม? พระไปกราบญาติเพราะเหตุใด? ถ้าพระไปกราบญาตินี้ะ เราไปคิดกันเองเห็นไหม เราเห็น ทุกคนรู้แล้วมันเป็นสิ่งที่ไม่สมควรทำ ถ้าสิ่งที่ไม่สมควรทำ ทำไมเขาทำล่ะ? สิ่งที่เขาทำเพราะใจของเขามันว่าแหว

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก มนุษย์ว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ เป็นสัตว์ประเสริฐเป็นผู้ที่มีปัญญา แต่หลวงตาบอกว่ามนุษย์เป็นยักษ์หูสั้น มนุษย์กินทุกอย่างนะ มนุษย์เอาทุกอย่างมาเป็นอาหาร สัตว์เวลามันทำร้ายกันเอง มันต่อสู้กัน แต่เวลาเจอมนุษย์มันไม่กล้าต่อสู้เพราะมนุษย์เอามันเป็นอาหารหมด

มนุษย์เป็นยักษ์หูสั้น กินทุกอย่างที่ขวางหน้า แต่เวลาที่เรบอกว่าเราเป็นสัตว์ประเสริฐ สัตว์ประเสริฐมันต้องมีปัญญา สัตว์ประเสริฐมันต้องมีศีลธรรมจริยธรรม สัตว์ประเสริฐถ้ามีศีลธรรมจริยธรรมนะมันจะมีความเมตตา สัตว์ถ้ามันอยู่กับมนุษย์นะ ถ้ามนุษย์มีเมตตามัน

คุณนัชลิ เจ้าของ มันจะรักเจ้าของมันมาก มันจะกตัญญูกตเวทีกับเจ้าของมันมาก เพราะเจ้าของให้ชีวิตมัน คุณแลคคุมครองมันและมันก็ซื่อสัตย์กับเจ้าของมัน ถ้าสัตว์ประเสริฐมันต้องมีคุณธรรมในหัวใจ แต่นี่สัตว์ประเสริฐไม่มีคำมีคุณในหัวใจเห็นไหม สัตว์ประเสริฐ สัตตะเป็นผู้ซ่อง ในเมื่อหัวใจมันว่าแหว มันไม่มีที่พึ่ง

แล้วเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา ศาสนาเป็นที่พึ่ง สมัยก่อนนั้น ก่อนที่จะมีพุทธศาสนา มนุษย์กราบบูชาอะไร บูชาแม่แต่ดวงอาทิตย์ บูชาไฟ ไฟที่เอามาใช้ต้มแกงกินกัน เมื่อก่อนเขาบูชากัน เขาไม่รู้มันมาจากไหนนะ บูชาเป็นสิ่งที่สืบทอดไปกับเทพ สืบทอดกับสิ่งที่เหนือธรรมชาติที่ควบคุมไม่ได้ นี่ไม่มีที่พึ่ง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วนะ เมื่อก่อนไม่มีที่พึ่งก็กราบบูชาภูเขา บูชาไฟกัน บัดนี้ บัดนี้เห็นใหม่

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บุชารัตนตรัย บูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์”

ถ้าพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำให้เราเป็นผู้ประเสริฐได้ สิ่งที่เราเรียกว่าสัตว์ประเสริฐ สัตว์ประเสริฐมันพูดกันไปแล้วปาก มันไม่ประเสริฐจริงนะสิ ถ้ามันประเสริฐจริง มันมีหลักมีเกณฑ์ในหัวใจ ถ้ามีหลักมีเกณฑ์ในหัวใจเป็นมนุษย์ที่ดี เวลาभावพระเห็นใหม่ ไปบวชพระ เป็นภิกษุ เป็นสงฆ์

ถ้าบวชพระนะ พระมีครูบาอาจารย์ที่มีหลักมีเกณฑ์ ถ้ามีหลักมีเกณฑ์ต้องมีศีล ต้องมีสมาธิ ต้องมีปัญญา ถ้ามีศีล คนที่มีศีลนะ คนนี้มีศีลเพราะอะไร? เพราะศีลนี้มัน ศีลเป็นความปกติของใจ คนเราถ้าศีลไม่ปกติเราจะไปทำอะไรได้? เราทำอะไรไม่ได้หรอก เพราะเราไม่มีหลักมีเกณฑ์

ถ้ามีศีลขึ้นมามันจะไปกราบคฤหัสถ์ได้อย่างไร? สิ่งที่เราไปกราบคฤหัสถ์เพราะเห็นว่าเขามีฤทธิ์มีเดชไง เขาเป็นฤๅษีชีไพร เขามีฤทธิ์มีเดช เขาทำอะไรได้ เขาพยากรณ์อะไร ถูกต้องไปหมดเลย เราเป็นพระเห็นใหม่ เป็นพระปุถุชน เป็นพระบวชใหม่ เป็นพระบวชใหม่ในหัวใจมันไม่มีหลักมีเกณฑ์ก็ไปกราบไปไหว้เขา

ไปกราบไปไหว้เขาในสิ่งที่เขามีคุณวิเศษ ผู้วิเศษไม่ใช่ธรรมดา ผู้วิเศษเห็นใหม่ ผู้วิเศษเขามีอำนาจจิต มีความมหัศจรรย์ในร่างกายของเขา ในเมื่อเขามีความมหัศจรรย์ในร่างกายของเขา เขามีเซนส์ต่างๆ คุณสิพวกหมอดูเขามีอะไรของเขา แล้วมันแก้ทุกข์ได้ไหม? มันก็เกิดตายทั้งนั้น

ถ้ามันเกิดตายทั้งนั้นมันก็เป็นเรื่องของโลกๆ เป็นเรื่องสิ่งๆ เดียวนี้ะพวกสิบบแปดมงกุฏเขาหลอกหลวงกันได้ยิ่งกว่านี้อีก คนที่มีการศึกษามีเขาวนัปัญญาไปเป็นจี้ข้าเขา

ไปให้เขาหลอกนะ คนนะถ้าคนมีการศึกษาถ้าให้เขาหลงใจนะให้เขาเชื่อแล้วนะ เขาเชื่อฟัง
หัวนะ เขาเชื่อหัวปักหัวปำ มันน่าสงสารตรงนี้ มันน่าสงสารนะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้กาลามสูตรเห็นไหม ไม่ให้เชื่อ
แม้แต่เป็นคำพูดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ให้เชื่อแม้แต่ครูบาอาจารย์ที่
สอนเรา ที่พูดอยู่นี้ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อนะ ให้พิสูจน์ ไม่ให้เชื่อสิ่งใดๆ เลย สิ่งนี้เชื่อไม่ได้
เพราะศรัทธาความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้ กาลามสูตรไม่ให้เชื่ออะไรเลย ให้เชื่อสักจะความ
จริง ให้เชื่อสักจะความจริง

แล้วเราไปเชื่อเขา ไปเชื่อเขาแล้วพิสูจน์ได้ไหม? เราพิสูจน์อะไรไม่ได้เลย แล้วไป
เชื่อเขาทำไม? ถ้าไม่เชื่อเขา แล้วนี้ไปกราบไหว้เขาทำไม? เพราะอะไร? เพราะบวชมา
บวชมาเฉยๆ เวลาเราคิด คนแก่คนเฒ่าเวลาเขาพูดมา ผู้ที่มีราตรียาว เขาจะมีการศึกษา มี
ประสบการณ์ ถ้าประสบการณ์เป็นสิ่งที่ถูกต้องเราเคารพ เราก็ศรัทธา

คุณพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย ในบ้านเราสิ เราทำอะไรแล้วพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย เขาจะเป็นที่
ปรึกษาเราได้เพราะเขาผ่านโลกมามาก เขาผ่านโลกมามาก เขามีประสบการณ์ของเขา แต่
ถ้าพูดถึงผู้แก่ ผู้แก่ แต่ไม่มีประสบการณ์ แก่เฉยๆ ไม่มีเขาวนปัญญาเห็นไหม มนุษย์มัน
ต่างกันตรงนี้ไง ต่างตรงที่ว่าคนมีจุดยืนในหัวใจไหม? คนมีหลักมีเกณฑ์ไหม? เพราะคน
มีหลักมีเกณฑ์มันจะเป็นที่พึ่งอาศัยของสังคมได้

แต่คนที่ไม่มีหลักมีเกณฑ์นะ เขาเป็นผู้อาศัยสังคม มันต่างกันตรงนี้ ต่างกันด้วย
หัวใจ ต่างกันที่ความรู้จากภายใน นี่ต่างกันอย่างนั้น เราบวชแล้ว เราเป็นพระใหม่ ถ้าเป็น
พระใหม่เราศึกษาครูบาอาจารย์ ถ้าศึกษาครูบาอาจารย์ก็ให้ครูบาอาจารย์คอยโอ้ คอยอุ้ม
มันเป็นเฒ่าทารก บวชมาก็เป็นภิกษุทารกก็ทารกกันอยู่อย่างนั้น แล้วก็ไปกราบไปไหว้สิ่ง
ต่างๆ เห็นไหม

แม้แต่ในวัดยังเข้าทรงเข้ากันนะ ถูมมงคลตื่นข่าว ถ้าถูมมงคลตื่นข่าวขาดจาก
รัตนตรัย ถ้าขาดจากรัตนตรัยนะ ถ้ากราบไหว้เคารพบูชานอกจากศาสนธรรมคำสั่งสอน
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขาดจากไตรสรณคมน์ ขาดจากฉะรณะ เป็นฉะรณะก็เป็นฉะรณะ
แต่เปลือก หัวใจไม่เป็นฉะรณะ ถ้าหัวใจเป็นฉะรณะ หัวใจเป็นฉะรณะมีศีล ๑๐ ถ้าหัวใจเป็นพระ
นะมีศีล ๒๒๗

แล้วถ้ามีศีลมีธรรมในหัวใจแล้วนี้ มีศีลมีธรรมสิ่งนั้นทำไม่ได้ ถ้าสิ่งนั้นทำไม่ได้ แต่ที่เขาทำด้วยความเคารพนบอบ ทำด้วยความบูชาเลย แล้วถ้าบูชานี้มันหลงผิดไป หลงผิดเพราะอะไร? ศาสนาที่ว่าเสื่อมๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกกว่าศาสนาเสื่อม เสื่อมเพราะลูกเราเอง เสื่อมเพราะภิกษุนี้แหละ ภิกษุทำให้ศาสนาเสื่อม

ถ้าภิกษุทำให้ศาสนาเสื่อม มันเสื่อมมาจากไหน? มันเสื่อมเพราะบวชแล้วไม่ศึกษา ถ้าศึกษาไปศึกษากับใคร ไปศึกษากับคนที่ไม่รู้มันจะได้ประโยชน์อะไร? มันก็ต้องศึกษากับผู้รู้ แล้วผู้รู้มันอยู่ที่ไหน? ผู้รู้มันอยู่ที่ครูบาอาจารย์ของเราเห็นไหม ครูบาอาจารย์ของเรา

ดูสิ ดูพระ-เณรตามวัดที่ครูบาอาจารย์ที่เป็นที่เคารพนบอบ ภิกษุจะเข้าไปศึกษา ศึกษาแล้วท่านก็มีให้ศึกษาจริงๆ นะ มีให้ศึกษาคือศึกษาแล้วผิด-ถูกท่านจะเอ็ดท่านจะว่าพอเราเอ็ดว่าขึ้นมากิเลสก็ไม่ยอมอีกแล้ว ไปศึกษาก็จะให้โอบอุ้มกันอยู่อย่างนั้น ไปโอบอุ้มอยู่อย่างนั้นมันจะไปศึกษาได้อย่างไร? ทิฐิमानะ ทิฐิความเห็นผิด

หลวงปู่มั่นนะ เวลาท่านกำหนดคุณะ ท่านจะสั่งสอนนะ นี่สั่งสอนได้ไหม? ถ้าสั่งสอนได้ก็จะสั่งสอน ถ้าสั่งสอนไม่ได้ท่านก็ประคองกันไป เพราะอะไร? เพราะในวัดหนองผือมีพระปฏิบัติเพราะพระปฏิบัติถ้าอย่างผู้ที่ปฏิบัติมีโอกาส จะคอยจี้คอยไซ คอยจี้เลย สมาธิเป็นอย่างไร? ปัญญาเป็นอย่างไร? ได้พลิกแพลงใช้บ้างไหม?

ถ้าได้พลิกแพลงใช้นะ สิ่งที่ได้พลิกแพลงใช้เพราะอะไร? เพราะเราจะชำระกิเลสกัน เราทำความสะอาดของใจเข้ามาเพื่อจะชำระกิเลสนะ การว่าชำระกิเลสมันเป็นภาคปฏิบัติเลยละ แล้วเวลาบวชมาแล้วเห็นไหม การศึกษา ศึกษาด้วยสุตมยปัญญา ศึกษาธรรมวินัย ศึกษาธรรมวินัยนี้ถูกต้อง ถูกต้องเพราะศึกษาไว้เพื่อประพฤติกปฏิบัติ ไม่ใช่ศึกษาไว้เป็นอาวุธ ศึกษาไว้เป็นสิ่งที่จะไปจับผิดคนอื่น ศึกษาไว้รอดภูมิ อวดภูมิว่าฉันนี่ศึกษา

ถ้าศึกษา คอมพิวเตอร์มันจำได้หมด เลียนี่พระไตรปิฎกคอมพิวเตอร์ในเครื่องคอมพิวเตอร์มันจำได้หมดเลย แล้วคอมพิวเตอร์เราไปกราบมันไหม? เราจะกราบคอมพิวเตอร์ไหม? แล้วเราไปศึกษามา ศึกษามาเป็นสัญญา เป็นความจำ มันก็เครื่องคอมพิวเตอร์ ไปศึกษาข้อมูลมาแล้วจำไว้ จำแล้วมันได้ประโยชน์อะไร? เอามาใช้สอยประโยชน์อะไร? มันไม่ได้เอามาใช้สอยเป็นประโยชน์อะไรเลย

แต่ถ้าสุดมยปัญญา ศึกษาแล้ว ศึกษานี้ปริยัติ ต้องเอามาปฏิบัติ ถ้าเอามาปฏิบัตินะ สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นข่าวจะไม่เกิด ภิกษุจะไปกราบถวายบังคมไปไม่ได้ มันจะไปกราบได้ อย่างไรก็มันคิดข้อมูลที่เราศึกษามา ผิดจากธรรมวินัยเลย มันผิดจากธรรมวินัย แล้วถ้ามัน ผิดจากธรรมวินัยแล้วไปกราบเขาจนเป็นข่าวครึกโครมอย่างนี้ มันศึกษาอะไรมา? ศึกษา มาแล้วปฏิบัติใหม่?

เพราะศึกษา ศึกษาแล้วทิ้งเปล่า ศึกษาแล้วไม่เอามาใช้ประโยชน์ ปริยัติไม่ปฏิบัติ ปริยัติ ปฏิเวธไม่มี ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

ปฏิเวธคือความรู้แจ้ง ความรู้แจ้งในสิ่งนั้น ถ้าความรู้แจ้งในสิ่งนั้น คนรู้แจ้งในสิ่ง นั้นเหมือนกับเราเป็นคนมีสติปัญญาสิ่งที่เป็นสารพิษ สิ่งที่เป็นโทษกับร่างกาย ใครจะเอา สิ่งนั้นกลืนเข้าไปในร่างกายได้ ใครจะเอาสิ่งที่เป็นพิษกลืนเข้าไปในร่างกายให้ร่างกาย ได้เจ็บไข้ได้ป่วย ไม่มีใครทำใช่ไหม?

สิ่งที่มันทำอยู่นี้ มันทำผิด ผิดศีลผิดธรรม มันผิดศีลผิดธรรมมันก็ทำลายตัวเอง ถ้า ทำร้ายตัวเองสิ่งนี้เป็นประโยชน์ไหม? มันจะไม่เป็นประโยชน์ ศึกษาแล้วมันต้องปฏิบัติ พอปฏิบัติขึ้นมา มันการกระทำขึ้นมา สิ่งใดที่เป็นพิษ สิ่งใดที่ไม่เป็นพิษมันเป็น ประโยชน์กับเราละ

ถ้าเป็นประโยชน์กับผู้ประพฤติปฏิบัติ ประโยชน์กับการปฏิบัตินี้ มันจะเริ่มมี ความเข้าใจ ศีล สมาธิ ปัญญา ศีลคือความปกติของใจ เราไปถือศีลกัน ถือศีล ศีลนี้ศีล ๒๒๗ ศีลในศีล ๒๑,๐๐๐ ศีล

จนพระในสมัยพุทธกาลนะ “โอ๊ย อะไรก็ผิด อะไรก็ผิด” ไปลาภบงกค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าจะสึกนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “สึกเพราะอะไร?”

“โอ้โฮ ผิดไปหมดเลย อะไรก็ผิด”

“ถ้ารักษาศีลข้อเดียวอยู่ได้ไหม?”

“อยู่ได้”

“รักษาหัวใจ”

เห็นไหม เราไม่มีเจตนา เราไม่มีเจตนาจะทำผิดอะไรเลย ถ้าเราศึกษาไม่รอบคอบ ความพลั้งเผลอของปุถุชนมันเป็นเรื่องธรรมดา เรื่องธรรมดาเห็นไหมปลงอาบัติ มันมีการปลงอาบัติ มีการเริ่มต้นใหม่ การปลงอาบัตินี้สิ่งนี้เราไม่ทำผิด แต่ถ้าเป็นความผิดโจ่งแจ้ง เป็นความผิดที่รู้แล้วฝืนทำนี่มันเรื่องของกิเลส

มีพระเหมือนกัน มีพระไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามว่า

“นรก-สวรรค์มีไหม?”

ถ้า นรก-สวรรค์มีจริงจะให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจูงมือไปสวรรค์เลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก

“เราสัญญากับเธอหรือ? เราไม่ได้สัญญากับเธอนะ”

ถ้าไม่ได้สัญญากับเธอ จะสึกก็สึกไปสิ เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรมานพระ มันทรมานสิ่งที่เป็นประโยชน์ สิ่งที่เป็นคุณเป็นธรรม เป็นคุณธรรม ศีลธรรม ทานทรมาน การทรมานคือการแก้ไขหัวใจ การทำให้สิ่งนั้นดีขึ้น แต่กิเลสมันต่อรอง ต่อรองว่าให้พาไปสวรรค์ ให้พาไปนรก ถ้าไม่พาไปจะสึก ก็สึกไปสิ นี่มันเป็นเรื่องที่ว่าจะไปทั่ว

ถ้าเวลาพระนั้นทระเป็นน้องชายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ แต่งงานเสร็จแล้ว

“นันทะเธอจะบวชหรือ?”

ด้วยพี่ ศักดิ์ที่เป็นลูกพี่ลูกน้อง พุดไม่ออก “บวชครับ”

บวชก็บวช บวชเสร็จแล้วใจถวิลหาแต่ภรรยาพึ่งแต่งงาน ถวิลหาตลอดเวลาเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ถึงวาระจิต

“นันทะ เธอคุณนะ คุณมนุษย์นี้สวยไหม?”

“สวย”

เธอไปนะ จับมือพระนันทะเหาะขึ้นไปสวรรค์เลย

ไปเห็นนางฟ้า “สวยไหม?”

“สวย”

“แล้วมนุษย์นั่นล่ะ?”

“ลึง ลึง”

“อยากได้นางฟ้านี้ไหม?”

“อยากได้”

“อยากได้ให้กำหนดคนนะ กำหนดพุทโธ”

ด้วยความอยากได้นางฟ้า อยากได้นางฟ้าก็กำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธ วิปัสสนา ไปถึงที่สุดณะสิ้นกิเลสได้ สิ่งที่เป็นประโยชน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรมานนะ พาพระนันทะไปเที่ยวสวรรค์เลย แต่พระที่มาต่อรองจะขอให้พระพุทโธเจ้าพาไปนะ เราสัญญากับเธอไว้หรือ? เราไม่ได้สัญญานะ ถ้าไม่อย่างนั้นจะลึง “อ้าว จะลึง ลึงไปเลย ลึงไป”

สิ่งที่มันไม่เป็นประโยชน์นะ ในสังคมทุกสังคมมีคนคิดคนชั่วปนกัน สิ่งที่มาต่อรองด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันไม่เป็นประโยชน์กับใครหรอก แต่สิ่งที่มันฝึกฝนขึ้นมาแล้วมันเป็นประโยชน์ขึ้นมา พระนันทะพาไปเที่ยวสวรรค์เลย พาไปเห็นนางฟ้าเลย

คูลี พระโมคคัลลานะก็ทำได้ สิ่งนี้มันทำได้ ฤทธิ์เข่นนี้ทำได้ ทำได้เพื่อประโยชน์เพื่อประโยชน์กับศาสนา เพื่อให้มันเป็นประโยชน์ แต่ไม่ได้ทำโอ้อวด ทำเพื่อให้เป็นชื่อเสียง สรรพคุณ เป็นการประชาสัมพันธ์ ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาเลยเพราะพระอรหันต์ไม่มีกิเลส พระอรหันต์ไม่มีความอยากดัง ไม่มีความต้องการอะไรทั้งสิ้น แต่แสดงธรรม

แสดงธรรมเพื่อให้ธรรมงอกงามในศาสนาของเราไง ในศาสนาให้ธรรมมันสถิตในหัวใจ ให้ธรรมได้แสดงตัวออกมา ไม่ได้เอาธรรมไปขังไว้ในตู้พระไตรปิฎกแล้วเอา

บุญเจ็ลออกมาว่าว่าธรรมะเป็นอย่างนั้น ธรรมะเป็นอย่างนั้น แล้วเอากิเลสออกหากัน ออกหาผลประโยชน์ไง อ่างธรรมะ หาผลประโยชน์เพื่อตัวเอง คดในข้องอในกระดูก คดในหัวใจ มันไม่เป็นธรรมหรอก

ถ้ามันเป็นธรรมขึ้นมาะ มันเป็นธรรมในหัวใจขึ้นมา สิ่งที่เป็นธรรม อะไรเป็นประโยชน์ที่เป็นธรรม ลูกเด็กเล็กแดง เรามีความเมตตาของมัน มันเป็นประโยชน์ทั้งนั้น

ศาสนาเรียวแหลมเพราะไม่มีการศึกษา ไม่มีผู้นำที่ดี ถ้าผู้นำที่ดีนะ ไม่ต้องไปศึกษาทางวิชาการทางโลกหรอก ทางวิชาการทางโลกนั้นพระต้องให้ทำอย่างนั้น ต้อง.. วิจารณ์วิชา

วิจารณ์วิชาที่คือวิชาทำให้เนิ่นช้า ทำให้เนิ่นช้านะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าห่วงใยแต่เรื่องหลักเกณฑ์ของศาสนา หลักเกณฑ์ของศาสนาคือหัวใจของภิกษุ ถ้าหัวใจของภิกษุทรงธรรมทรงวินัยนะ มันเป็นประโยชน์กับศาสนา เป็นประโยชน์มากๆ เลย แล้วไปศึกษากับทางโลก ทางวิชาการทางโลก แล้วเอาสิ่งนั้นออกมาเพื่อจะให้ทันสมัย สักจะทันสมัยขนาดไหน

ลูกศิษย์ไปหาที่วัดนะ ด็อกเตอร์ทั้งนั้น เราถามเขาที่เอ็งเรียนกันมา เอ็งไปเรียนมาจากไหน เอ็งไปเรียนมาจากทางตะวันตกใช้ไหม? เขามีพระพุทธเจ้าไหม? เขาถือศาสนาอะไร? เอ็งไปเรียนกับเขามาทั้งนั้น ไม่มีพระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ ไม่มีศาสนาเขาเรียนด็อกเตอร์ศาสตราจารย์เขาจะสวมหมวกร้อยใบพันใบจะมีวิชาขนาดไหน เขาก็ทุกข์ เขาก็ไม่รู้จักตัวเอง รู้ไปหมดเรื่องทางวิชาการ เรื่องทางโลกสาขาต่างๆ นะ

แต่ถามว่ารู้จักตัวเองไหม? ชีวิตนี้เกิดมาจากไหน? ก็เกิดมาจากแม่ไง ก็คลอดมาจากท้องแม่ ชีวิตนี้คืออะไร? ทุกคนบอกไม่รู้ ด็อกเตอร์อะไรก็ไม่รู้จักตัวเอง หลงตัวเอง ไม่เข้าใจตัวเอง รู้แต่เรื่องข้างนอกหมดเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องการอย่างนี้หรือ? แล้วให้พระศึกษากันทางโลกมันเป็นประโยชน์อย่างนี้ เขาศึกษากันมา โลกเขาศึกษากันอยู่แล้ว ไม่ต้องไปศึกษาแข่งกับเขา เขาหัวดำๆ เขาต้องหาวิชาชีพมาเพื่อประโยชน์กับโลก

ไอ้หัวโล้นๆ หัวโล้นๆ เป็นสากยบุตรพุทธิโอรส หัวโล้นๆ เข้าใจเรื่องของ หัวโล้นใหม่? หัวโล้นเข้าใจเรื่องอะไร? เรื่องศีลธรรม ก็ประกาศตนอยู่ว่าเป็นพระ เป็น พระผู้ประเสริฐแล้วใจมันประเสริฐใหม่?

ถ้าใจเราประเสริฐนะ ศิรัจฉานวิชานี้ศึกษามาแล้วเป็นประโยชน์กับใคร? เป็น ประโยชน์กับศาสนา เผยแผ่ธรรม ได้ภาษา ได้ภาษาพูดกับเขาได้ เขารู้เรื่อง แล้วภาษาใจ มันอยู่ไหน? ภาษานี้สมมุติหมดคนละ ภาษาใจเป็นภาษาสากล

เวลาครูบาอาจารย์เทศนาว่าการกับ เทวดา อินทร์ พรหม ใช้ภาษาอะไร? แล้ว ระหว่างพรหมกับเทวดาใช้ภาษาอะไร? มนุษย์ใช้ภาษาอะไร? สัตว์บนโลกใช้ภาษา อะไร? ได้ภาษา มันอ้างไปทั้งนั้น เพราะอะไร? เพราะใครก็แล้วแต่ ใครมีความจงใจมี ความตั้งใจกับสิ่งใดก็ว่าสิ่งนั้นเป็นคุณประโยชน์

แล้วคุณประโยชน์ในประโยชน์ของศาสนา ธรรมนี้เป็นประโยชน์ที่สุดใช่ไหม? ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นประโยชน์ที่สุด โลกนี้อยู่กับได้ด้วย ธรรมนะ อยู่ด้วยเมตตาธรรม อยู่ด้วยความเห็นจริง แล้วธรรมนี้ ธรรม ศาสนาก็เป็นธรรม ศาสนาก็เป็นศีล มีศีลมีธรรม

ศาสนาผู้สันนิทสน์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปัญจวัคคีย์ อุบัติจากองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ ๖ ปี แล้วจากพยายามอดอาหารมา ๔๕ วัน ออกมาฉัน อาหาร เสียใจมาก ทิ้งไปเลยนะเพราะโลกเขามองว่าการทรมานกิเลส การอุกฤษฏ์ การ ประพฤติปฏิบัตินั้นเพื่อจะชำระกิเลส

เจ้าชายสิทธัตถะได้ทรมานมาทุกอย่าง กลืนลมหายใจ อดอาหารจนขนหน้า ต่างๆ นะ ขณะที่เจ้าชายสิทธัตถะอดอาหารนั้น คิดว่าการอดอาหารเพราะกิเลสมันอยู่ที่เราใช่ ไหมก็ทำลายเรา เราคือร่างกายก็พยายามทำร่างกาย แต่ไม่ได้ภาวนาที่หัวใจเห็นใหม่ กลืน เท่าไรมันก็ไม่ได้ จนทดสอบแล้ว ถึงที่สุดแล้วมันไม่ใช่ทาง ถ้าไม่ใช่ทางควรทำอย่างไร?

เลยจะกลับมาฉันอาหารก่อนเพื่อให้ร่างกายสมบูรณ์ขึ้นมา สมบูรณ์ขึ้นมาแล้ว ค่อยกำหนดอานาปานสติเพื่อกำหนดเข้าไปเพื่อเป็นการแก้ไขที่ใจ กิเลสมันอยู่ที่ใจ กิเลส ไม่ได้อยู่ที่ร่างกาย ปัญจวัคคีย์เห็นมาฉันอาหารของนางสุชาดานะ ทิ้งเลย หมดโอกาส

แล้ว รอมา ๖ ปี อุบัติฐากมา รอมาทุกอย่างเลย ทั้งๆ ที่อัญญาโกณฑัญญะขณะที่พยากรณ์ เป็นพระอรหันต์อย่างเดียว เป็นพระพุทธเจ้าอย่างเดียว

พราหมณ์เขาพยากรณ์เป็น ๒ นะ ถ้าไม่บวชจะเป็นจักรพรรดิ ถ้าบวชจะเป็นองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อัญญาโกณฑัญญะพยากรณ์หนึ่งเดียวเลย คนที่พยากรณ์ ตั้งใจมาเต็มที่แล้ว พอมาเห็นฉันอาหาร ท้อใจ หมดอารมณ์ หมดความรู้สึก หมดหวัง หมดหวังแล้ว ทั้งหมดเลย กลับเลย

เจ้าชายสิทธัตถะ เพราะกำหนดมา กลั่นลมหายใจมาทุกอย่างมา จิตมันเต็มที่ เรื่อง พลัง พลังงาน เรื่องฉานสมาบัติ เรื่องกำลังของจิตแรงมาก แต่มันไม่มีปัญญา มันไม่มีสิ่ง ใดๆ เลย มันไม่มีสิ่งที่เป็นคุณธรรมขึ้นมาเลยเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ธรรม ธรรมะยังไม่มี คนที่รู้จริงยังไม่มี ไม่มีใครรู้จริงเลย

กำหนดอานาปานสติมันจิตสงบเข้ามาไปถึงข้อมูลเดิมของใจ จิตถอนเข้าไปถึงตัว จิต บุพเพนิวาสานุสติญาณ เห็นข้อมูลของใจทั้งหมดเลย ตั้งแต่พระเวสสันดรไป ไปถึง ไม่มีสิ้นสุด ยาวไปตลอดเลย นี่คืออดีต อดีตเห็นใหม่ อดีตสิ่งที่ข้อมูลของใจมันเป็นอดีต มันย้อนอดีตได้

ย้อนอดีตได้กลับมาแล้วมันก็ยังชำระกิเลสไม่ได้ กำหนดเข้าไปปฐมยาม มัชฌิม ยาม จตุปปาตญาณ ถ้าจิตมันยังมีข้อมูลอยู่ ยังมีการจับไปอยู่ ยังมีกิเลสอยู่จตุปปาตญาณ คือมันต้องเกิดตามแรงจับ คนตายแล้วไปเกิดอย่างนั้น อย่างนั้น ไปเห็นจตุปปาตญาณก็ ไม่ใช่อดีตอีกเพราะอนาคต

การเกิดคืออนาคตใช่ใหม่ อดีตคือสิ่งที่ล่วงมา อนาคตคือสิ่งที่มันเกิด ที่จิตมันจะ ไปเกิด ไม่ใช่ กลับมาอาสวกขยญาณ อาสวกขยญาณเห็นใหม่ อาสวกขยญาณคือใน ปัจจุบันของเราเนี่ย อาสวกขยญาณชำระอะไร? ชำระปัจจัยการ ชำระอวิชชา ทำลายนี้ อาสวกขยญาณ พอชำระอวิชชาหมดนั้นพระอรหันต์เกิดตรงนั้น

เวลาไปเทศน์ปัญจวัคคีย์ นึกกันว่าจะไม่รับรององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้าใจว่ายังเป็นเจ้าชายสิทธัตถะอยู่ แล้วกลับมาอีกมากในอาหารมันจะเป็นพระอรหันต์ ได้อย่างไร? เข้าไปถึง ด้วยความเก้อเงินรับที่อยู่แล้วยอมลงฟัง องค์สมเด็จพระพุทธเจ้า ปฏิสันถารจนได้เวลาแล้วจะเทศน์ธรรมจักๆ ประกาศศาสนา

ขณะที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมามันเป็นเรื่องส่วนตัว ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ขณะเทศน์ธรรมจกๆ ขึ้นมา เทศน์ธรรมจกๆ คือ ประกาศสิ่งที่ตัวเองรู้ ประกาศศาสนาที่จะความจริง ปฐมเทศนา พอเทศนาขึ้นมา ปัญจ วัคคีย์จะไม่ฟัง ถ้ามันไม่ฟังมันจะเสียโอกาสไป

“เธอเคยได้ยินได้ฟังไหม? อยู่ด้วยกันมา ๖ ปีบอกว่าไม่เป็นพระอรหันต์ก็บอกว่า ไม่เป็น สิ่งที่ไม่เคยเป็นไม่เคยมี ไม่เคยโอ้ ไม่เคยอวดเลย ปัจจุบันนี้เป็นพระอรหันต์จง เจียหูลงฟัง ตั้งใจฟัง”

เจียหูลงฟังนะ เทศน์ธรรมจกๆ ขึ้นมา อัญญาโกณฑัญญะจิตมันพร้อมอยู่แล้ว ไตร่ตรองตามไป ไตร่ตรองตามไป

“สิ่งหนึ่งสิ่งใดมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายต้องดับไปเป็นธรรมดา”

เห็นไหมเพราะจิตมัน ไตร่ตรองไปเพราะอะไร? เพราะวิชาการไม่มี พระไตรปิฎกไม่มี อะไรก็ไม่มีเพราะธรรมะยังไม่มี ไม่มีใครเทศน์ที่ไหน ไม่มีวิธีการที่ ไหนทั้งสิ้นเพราะไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็นจะเอาที่ไหนมาเทศน์

ขณะที่เทศน์ออกมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์มาจากอะไร? ก็เทศน์ ออกมาจากอัสวักขยญาณในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทศน์มาจากสิ่งที่ รู้จริง พอเทศน์ออกมา ฟังครั้งแรก เพราะจิตมันพร้อมอยู่แล้ว มันรอกันขึ้นมา ใจ รอคคน เปิดประตูให้ออก พอพระพุทเจ้าขึ้นมาปั๊บ ผลวะ! ออก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดีใจมาก

“อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ”

มีผู้รู้ตาม มีพยานแล้ว โลกมีพยานแล้ว ศาสนามีผู้รับสืบทอดต่อไป สิ่งที่ต้องไป เห็นไหม ต่อไปถึงอัญญาโกณฑัญญะเทศน์ต่อเข้าไป ปัญจวัคคีย์เป็นพระโสดาบันหมด เทศน์อนัตตลักขณสูตรเป็นพระอรหันต์หมดเลย พระอรหันต์ ๖ องค์แรก

สิ่งที่เกิดขึ้นมา สิ่งที่ทำมา ศึกษาทำมา ทำมาเพื่อความจริง ถ้าความจริงเกิดขึ้นมา นี้ หลักของใจ ศาสนาอยู่ที่นี้แหละ แก่นของศาสนาคือแก่นของหัวใจ แก่นของธรรม สิ่งปลูก

สร้างสิ่งต่างๆ อาศัยกันทั้งนั้น สิ่งที่มีคุณธรรมนะ สร้างวัตถุมันสร้างง่าย สร้างใจคนสร้างยาก สร้างใจคนสร้างยาก

แต่ครูบาอาจารย์ของเราในศาสนาพยายามสร้าง ถ้าสร้างคนขึ้นมาแล้วจะไม่มีคนที่ไปกราบถวายบังคมพรออย่างนั้นหรืออก จะไม่มีคนห่มผ้าเหลืองไปเที่ยวกราบคนนั้น กราบคนนั้นอย่างนั้นได้ มันเป็นไปได้ไหม มันเป็นเรื่องนั้นไปไม่ได้เลย สิ่งที่ยังเป็นอยู่นี้เพราะข้างในมันกลวง เพราะศึกษากันมาแล้วก็อ้างนะ ศึกษาเอาแผ่นกระดาษกัน เหมือนโลกเลย

โลกศึกษาเพื่อเอาแผ่นกระดาษกัน แล้วก็ไปทบทวน จะจบวิชาการไหนก็แล้วแต่นะ ต้องทบทวน ต้องทบทวน ศึกษามาแล้วจบก็ประโยค ร้อยประโยคก็ได้ เอาแผ่นกระดาษกันคนละใบ คนละใบ ทั้งชีวิตเลย ศึกษามาทั้งชีวิตเอากระดาษใบหนึ่ง แล้วรู้จริงหรือรู้ไม่จริงอีกเรื่องหนึ่งนะ จะปฏิบัติจริงหรือปฏิบัติจริงไม่ได้อีกเรื่องหนึ่ง

มันถึงเห็นข่าวกันอย่างนั้นไง ศาสนาเสื่อม ไม่ได้เสื่อมที่ตัวศาสนา เวลาคุยไม่กัน ศาสนาพุทธเสื่อมไม่ได้หรืออก ศาสนานี้มันสะอาดบริสุทธิ์ มันไม่มีเสื่อม พูดอย่างนี้พูดเพื่อเบี่ยงเบนประเด็น เพื่อตัวเอง ให้ตัวเองเอาตัวรอดไง ตัวเองทำผิดแล้ว ตัวเองไม่เข้าใจทำไมไม่ค้นคว้าล่ะ? ทำไมไม่ทำของเราขึ้นมา? ทำไมไม่ศึกษาของเราขึ้นมา?

ถ้าศึกษาขึ้นมาอริยสังขมีอันเดียวนะ เวลาพูด ธรรมสาธุคุณ เอตมมมงคลมุตตมัม เป็นมงคลอย่างยิ่ง เวลาสนทนาธรรมกัน เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่มั่นเป็นประธานสงฆ์ในบ้านสี่ เวลาภิกษุออกมาจากป่าไปคุยกัน โอ้โฮ นี่เห็นไหม หลวงตาท่านอยู่ที่นั่น ใครมาคุยกับหลวงปู่มั่นท่านจะฟัง จะฟัง แล้วใครขึ้นไปเหมือนกันเลย

เหมือนกับพระอัญญาโกณฑัญญะเวลาพูดต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะทำอย่างนั้นทำอย่างนั้น ถ้าผิดมันจะพูดได้อย่างไร ผิดพูดไม่ได้หรืออก นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อหลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา สร้างสมบุญญานิการมาเป็นพระโพธิสัตว์เหมือนกัน แล้วมาสละมาทิ้ง มาสละมาทิ้ง มาเป็นสาวะกะ สาวะกะนี่ค้นคว้าธรรมขึ้นมา เพราะค้นคว้าธรรมขึ้นมา

การสร้างสมบุญญานิการมาเป็นพระโพธิสัตว์ มันเตรียมพร้อมมา มันมีพลังงานในหัวใจนั้นมา ใครจะมาพูดต่อหน้าให้รับรอง เป็นไปไม่ได้หรืออก ฉะนั้นเวลามาพูดจะ

ฟัง จะฟังนะ ครูบาอาจารย์เราจะฟังสิ่งนั้น แล้วผิดถูกท่านจะแก้ไข ท่านจะแก้ไข ท่านจะส่งเสริม ท่านจะทำให้เกิดศากยบุตร ให้เกิดสิ่งที่สืบต่อมา

หลวงตาเวลาท่านสร้างพระ ท่านพยายามสร้างพระ ให้เข้ามาฝึกฝน ให้ได้มีหลัก มีเกณฑ์ แล้วให้ออกไป ให้ออกไปสร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมา ให้เป็นประโยชน์กับศาสนา ถ้าศาสนามีหลักมีเกณฑ์ มันจะไปทำสิ่งที่เป็นข่าวเป็นคราวกันอย่างนั้นไม่ได้ ทำไม่ได้ หรืออก มันน่าสังเวช ที่เขาทำกันเพราะเขาไม่รู้เพราะข้างในมันกลวง

เห็นเขาแสดงกิริยาอย่างนั้นก็ไปกราบไปไหว้ ไปไหว้เขา มันไร้สาระมาก ไปกราบไปไหว้เขาเนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธอาพารดาบสมาแล้ว ฤทธิชีไพรปฏิเสธมาหมดแล้ว เราเกิด เรามีพลังงาน เรามีสมาธิด้วย แล้วเรามีปัญญาด้วย ปัญญาที่แก้ไขกิเลสด้วย ศาสนานี้เป็นศาสนาที่ประเสริฐ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นไหม เราเป็นพระอรหันต์ แล้วในลัทธิศาสนาอื่นๆ มีใครบอกเป็นพระอรหันต์บ้าง มันมีแต่สักหน้าผากว่ามันเป็นพระอรหันต์ มันลายเสือ ฤทธิชีไพรห่มหนังเสือ แล้วก็ไปกราบไปไหว้กัน สังเวช สังเวชมาก มันน่าสังเวช คุณธรรมในใจมันเอามาจากไหนกัน

ถ้าคุณธรรมในหัวใจ มันไม่หวนไหว้ไปกับโลกหรือ โลกก็เป็นโลกอย่างนั้น ความเห็นของโลกนะ เทคโนโลยีมันมีมากกว่านี้อีก ถ้าศาสนาพุทธนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเห็นไปสั่งสอนกันเรื่องอภิญญาเรื่องความรู้ อย่างนั้นนะ ศาสนาพุทธจะไม่มีค่าเลย เพราะศาสนาพุทธมันสู้เทคโนโลยีปัจจุบันนี้ไม่ได้หรือ

เทคโนโลยีปัจจุบันนี้เขาสร้างไปเลยไปกินความรู้ อภิญญาด้วย มีเครื่องจับเท็จ มีอะไรทุกอย่างพร้อม แล้วใครค้นพบพันธุศาสตร์บ้าง? แล้วเครื่องจับเท็จเดี๋ยวมันก็ฟัง ทุกอย่างก็ฟัง ก็ซ่อม ก็บำรุง เสียเงิน เสียทอง เขาคิดกันมาแล้วก็มาเอาเงินในกระเป๋าเราทั้งนั้น แล้วเราก็ตมาใช้กัน ใช้เป็น ใช้ไม่เป็น ซื้อเครื่องมาใช้ไม่เป็นอีกนะ ซื้อเครื่องมาโกงกันกินกัน เอาผลประโยชน์กัน บ้าบอคอแตกประสาโลก

ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่สั่งสอนเรื่องอริยสัจเพราะใจนี้มันเรื่องอริยสัจใช้ใหม่ เรื่องอริยสัจ เรื่องสัจจะความจริง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ในสติปัฏฐาน ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม ด้วยวิธีการของมรรค ๘ นี้ศาสนาพุทธ

แล้วบอกว่าศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธ มันจะเอาแต่ข้างนอกกัน จะไม่เข้าใจอะไรกันเลยแล้ว ถ้าไม่เข้าใจ มันไม่มีหลักเกณฑ์ แล้วเราอยากได้ เราอยากมีคุณธรรม แล้วพื้นฐานของมัน อย่างที่เขาเตรียมตัวคนใช้ ศีลธรรมมันต้องสะอาด

ถ้าศีลไม่สะอาดนะ เราเป็นคนทำใช้ใหม่? เราเป็นคนทำความผิด แล้วก็บอกพุทธ โธ พุทธโธ กิเลสมันจะบอกว่าเอ็งก็หลอกตัวเอง เมื่อกี้เอ็งยังผิดอยู่เลย สมาธิลงไม่ได้ หรอก ถ้าศีลไม่บริสุทธิ์ ถ้าศีลไม่บริสุทธิ์สมาธิมันก็เป็นมิจฉาสมาธิ โจรมันจะปล้นนะ มันวางแผนปล้นกัน มันปล้นธนาคาร เจ้าหน้าที่ง มันคิดได้อย่างไร? มันใช้สมาธิใหม่?

นักวิทยาศาสตร์ใช้สมาธิใหม่? สมาธินี้มันมีสัมมา มีมิจฉานะ ถ้าสมาธิเป็นมิจฉาคูสิไอ้พวกที่เขาคุมมอ คุมอะไรกัน เขาใช้สมาธิใหม่? แล้วเวลาเขาทำคุณไสยกัน เดียวนี้วิทยาศาสตร์ไม่เชื่อนะว่าเขาทำคุณไสยกัน มี ไม่เชื่อหรอก แล้วเวลาตัวเองโดนขึ้นมาจะรู้ว่าไม่มีหรือไม่มี

เราปฏิเสธได้อย่างไรว่าไม่มีแสงแดด ออกไปสิ ออกไปสิ แสงแดดมีไม่มี ทุกอย่างมีหมดถ้ายังมีหัวใจอยู่ มีหัวใจอยู่ หัวใจที่มันทำความสงบได้ มีพื้นฐาน มันทำได้ เป็นมิจฉาก็ทำให้คนเดือดร้อน ทำให้ครอบครัวเขาแตกแยก ครอบครัวนี้มันโดนครอบงำด้วยคุณด้วยไสยด้วยมนต์ดำ แต่ถ้ามีศีลขึ้นมาจะไม่มีสิ่งนั้นเลยเพราะศีล

ความคิดเป็นอกุศลมันไม่เกิดจากใจนั้น มันเป็นมโนกรรม กุศล อกุศลจากใจ แต่ถ้ามันมีตัวแรง มีกิเลสอยู่ มันเกิดได้เป็นบางครั้งบางคราวเพราะเราไม่สามารถควบคุมมันได้ แต่ถ้าเป็นโสดาบัน สกิทา อนาคตาขึ้นไป เป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป มันควบคุมได้ มากๆๆๆๆ ขึ้นไปเรื่อยๆ

โสดาบันก็ได้ส่วนหนึ่ง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ สกิทาได้ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ พระอนาคตา ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ถึงที่สุดพระอรหันต์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลย

“มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา บัดนี้เราเห็นตัวเจ้าแล้ว เจ้าจะเกิดจากใจดวงนี้ไม่ได้อีกเลย ไม่ได้อีกเลย”

แล้วมารมันจะมาเกิดมันจะครอบงำได้อย่างไร? ความคิดเป็นอกุศลจะครอบงำได้อย่างไร? เป็นไปไม่ได้เลย แล้วมันเป็นอย่างไร? เวลาพูดถ้าไม่มีคู่สนทนาคือไม่มีผู้ที่

ปฏิบัติถึงกัน โม่ได้ตลอด ตามมันไม่ทันหรือ โม่ให้คนฟังเชื่อได้หมด แต่ขณะที่เวลา
ประพาศปฏิบัติพระกับพระเสมอกัน พระกับพระที่ปฏิบัติเท่ากัน เสมอกัน

เวลาคุยธรรมะกัน ธรรมสาธุการ กันนี้ สิ่งนี้ผิดกันไม่ได้ ผิดกันไม่ได้ เวลาหลวงปู่
มัน พระเข้าไปที่บ้านผือ ผิดกันไม่ได้เลย อริยสังเป็นอันเดียวกัน ตรวจสอบได้หมด
ตรวจสอบได้ มันจะเป็นอันเดียวกัน ถ้าไม่เป็นอันเดียวกัน ศาสนาพุทธมันก็มีหลาย
ศาสนาสิ พระพุทธเจ้าก็มีหลายองค์สิ

พุทธเจ้าเห็นใหม่ ภัทรกัป ๕ องค์ สมณโคตมเป็นองค์ที่ ๔ พระศรีอริยเมตไตรย
จะมาตรัสไปข้างหน้า แล้วนี้ก็ว่ากันไปโดยประสาสมมุติเห็นใหม่ ถึงพุทธกาลแล้วไม่มี
พระอรหันต์ ถ้าถึงพุทธกาลกาลเวลา ๒,๕๐๐ ปีไม่มีพระอรหันต์ ๕,๐๐๐ ปีไปแล้วพระ
ศรีอริยเมตไตรยมาตรัสรู้ไม่ได้หรือ เพราะกาลเวลามันลบหมดแล้ว ทำให้วงจรของ
จักรวาลเป็นไปไม่ได้เลย บ้าบอคอแตกกันไป

“อานนท์ เมื่อใครมีผู้ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมอยู่ โลกนี้จะไม่ว่างจากพระ
อรหันต์เลย”

เพียงแต่ถึงเวลา พอมันล่วงเลยไป คนใจมันหยาบเอง มันไม่เชื่อ มันไม่ทำ มัน
เข้าถึงไม่ได้ แต่ถ้าเข้าถึงได้ก็เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ถ้าไม่มีศาสนา พระปัจเจกพุทธเจ้า
ตรัสรู้ได้เองเพราะไม่มีร่องมีรอยแล้วตรัสรู้เอง แต่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาแล้วยังวาง
บัญญัติศาสนาไว้ต่อเนื่องกันไปได้

ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ไม่มีกาล ไม่มีเวลา อกาลโก กาลเวลาสมมุติกัน
แล้วก็บอกเวลาอย่างนั้นจะเป็นอย่างนี้ เวลาอย่างนั้นจะเป็นอย่างนั้น โม่ทั้งนั้น โม่กันไป
ใครมีอำนาจเหนือกาลเวลา? ใครมีอำนาจเหนือพระอาทิตย์? ใครมีอำนาจเหนือดวงดาว?
ใครมีอำนาจเหนือ? ใครมี? ไม่มีทั้งนั้น ไม่มีใครมีอำนาจเหนือดวงดาว แล้วดวงดาวมี
ประโยชน์อะไร?

ดวงดาวนี้เป็นพรหมศาสตร์เป็นสถิติ สถิติจะมีประโยชน์อะไร? ถ้าหัวใจที่มันพัน
ไปแล้ว ไม่มีร่องมีรอย ไม่มีภพ ไม่มีสิ่งต่างๆ ให้มากำหนด ใครมันจะมีอำนาจเหนือสิ่งนี้
ธรรมะเหนือทุกอย่าง แต่เราไปยอมจำนนกับเขาเอง เราไปยอมจำนน เราไปยอมรับเขา

เอง แล้วยอมรับเองมันก็อยู่ได้อำนาจของเขา อยู่ได้อำนาจของเขาภาวนาไปมันก็ไม่พ้น จากกิเลส

ถ้าพ้นจากกิเลสแล้วทุกอย่าง ทุกอย่าง ธรรมะเหนือโลก ธรรมะเหนือทั้งหมด ธรรมะเหนือสิ่งต่างๆ ไม่มีอะไรเหนือธรรมะได้เลย

แต่เราเข้าไปไม่ถึงธรรมะเอง เอาแต่เงาของธรรม เอาแต่คู่พระไตรปิฎกมากราบมา ไหว้กัน แล้วศึกษาขึ้นมา ศึกษาด้วยสัญญา ศึกษาด้วยข้อมูล แล้วไปเจอเขามีฤทธิ์มีเดชไป กราบเขาอีก เสรีใจมาก มันเป็นเรื่องที่น่าเสรี นี่ศาสนาเรียวแหลม ดูเอา มันเรียวแหลมที่ ไหน มันเรียวแหลมอยู่ที่ผู้ที่รักษานี้ไง มันเรียวแหลมที่ภิกษุที่รักษาธรรม

นี่เวลาบวชแล้วลูกมาบวช พ่อแม่ได้ ๑๖ กัป ได้เพราะอะไร? ได้เพราะว่าลูกมา ที่ นั่งอยู่นี้มาจากไหน? มาจากไขว่ไขว่ของแม่ทั้งนั้นเลย แล้วมาจากปฏิสนธิจิต มาจาก เสปรัมของพ่อ

สิ่งเหล่านี้เราปฏิสนธิขึ้นมา แล้วเจริญเติบโตขึ้นมา กินเลือด กินน้ำนม กินเลือด ในอก แล้วเอาเลือดเนื้อเชื้อไขมากำศาสนา มากำศาสนาไว้เหมือนมดแดงฝ้ามะม่วง มดแดงฝ้ามะม่วง มาบวชเป็นภิกษุมาเฝ้ารักษาศาสนาไว้ แล้วคนที่เอามะม่วงมาฝากิน คน นั้นเขาได้ประโยชน์

นี่ก็เหมือนกัน ใครบวชเข้ามาแล้วในเมื่อมันมีมะม่วงอยู่ใช่ไหม? มันมีธรรมวินัย นี้อยู่ แล้วใครมาศึกษาธรรมวินัย แล้วบรรลุธรรม บรรลุธรรมขึ้นมา มันได้กินมะม่วงนั้น ผู้ที่บวชเข้ามาในศาสนาได้ ๑๖ กัป เพื่อจรโลงศาสนา เพื่อรักษาศาสนาไว้ เพื่อรักษา ร่องรอยกันมา แล้วรักษาร่องรอยขึ้นมา แล้วเข้าถึงเนื้อไหม? เข้าถึงธรรมไหม? ถ้าเข้าถึง ธรรมจะเป็นประโยชน์กับใจดวงนั้น ถ้าประโยชน์กับใจดวงนั้นเข้าถึงธรรมแล้วมันเป็น ประโยชน์กับสังคมโลก มันเป็นเรื่องที่พึ่งพาอาศัยของโลก เป็นประโยชน์อย่างนั้น

ถาม : ดูข่าวทีวีเห็นพระสงฆ์กราบญาติ ดูข่าวบอกว่าไม่สมควร

หลวงพ่ : มันไม่สมควร มันไม่สมควรจริงๆ นี่เพียงแต่ถ้ามันสมควรจริงๆ มัน ต้องระลึกย้อนไป ย้อนกลับว่าเขามีความคิดอย่างไรเขาถึงไปกราบ เพราะเขามีความคิด ของเขา เพราะเขาเรรวนของเขา นี่ไงขอนิสัย

เราไปหาพระ เวลาไปหาพระ เราไปหาครูบาอาจารย์ต้องขอนิสัย ขอนิสัย ขอนิสัยคืออยู่กับท่าน ภิกษุณะ ตามกฎหมายนะ โลกนี้ ๒๐ ปีใช้ไหมบรรลุนิติภาวะ ถ้า ๒๐ ปีขึ้นแล้วจะเซ็นได้จะทำอะไรได้ทางนิติกรรมได้ ถ้าต่ำกว่านั้นไม่ได้ ต้องมีผู้ดูแล

ภิกษุถ้า ๕ พรรษาขึ้น ๕ พรรษาขึ้นถึงต้องเป็นผู้ฉลาดนะ ถ้าผู้ฉลาดก็ว่ากันไป แต่ถ้าตามตีความของเรา ผู้ที่ฉลาดหมายถึงว่าท่องปาติโมกข์ได้ พอท่องปาติโมกข์ได้ ปาติโมกข์นี่เป็นรัฐธรรมนูญของพระ แล้วนี่คือ ๒๑,๐๐๐ ข้อ แต่ ๒๒๗ นี่ผิดไม่ได้ แล้วต้องรู้ แล้วสิ่งต่างๆ นี่มันยังตามมา

ถ้ารู้แล้ว ท่อง ใครไปท่องปาติโมกข์ พระนี่ถ้าท่องปาติโมกข์แล้วเหมือนกับเรารู้กฎหมายเหมือนเราจบนิติศาสตร์ พอรู้กฎหมายทำอะไรผิดถูกมันก็รู้ พอรู้บู้เวลาออกไปถึงจะไม่ต้องขอนิสัยได้ บรรลุนิติภาวะไง ถ้าการบรรลุนิติภาวะของสงฆ์ ๕ พรรษาขึ้นเป็นผู้ฉลาด ออกไปเที่ยวรุกคังก็ได้ ออกไปอยู่ตัวคนเดียวได้

แต่ต่ำกว่านั้นต้องอยู่กับอาจารย์ อาจารย์จะดูแลรักษา อุปัชฌาย์อาจารย์จะเป็นผู้รักษาสงฆ์ แล้วถ้าเป็นอุปัชฌาย์อาจารย์ สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างนี้ต้องจับอุปัชฌาย์อาจารย์สึกให้หมดเพราะไม่ดูแลสังฆกิจของตัว ไม่สั่งสอน ไม่ดูแลเห็นไหม ธรรมวินัยเขามีกฎบังคับกันไว้หมดแล้ว เพียงแต่ภิกษุเรามันไม่รับผิดชอบ ไม่รับผิดชอบกัน

ถ้ารับผิดชอบขึ้นมา เวลาเราพูด ถ้ารับผิดชอบเราคนหรือครูบาอาจารย์ที่มีความรักศาสนาจะไปรับผิดชอบทั้งโลกก็ไม่ได้ มันรับผิดชอบไม่ได้เพราะในสังคมทุกสังคมมีคนดีและคนเลวตลอดไป แต่พูดโดยหลักการ พูดโดยหลักการอย่างนี้ ถ้าจะเอาเรื่องอย่างนี้มาพูดนะ เอาแต่เรื่องสิ่งที่มีมันมาพูด มันพูดได้ไม่มีจบ การทำความผิดของพระ ความผิดของสงฆ์ต่างๆ มันมีตลอดไปนะ การทำความผิดพลาด

ฉะนั้นถ้าเห็นอย่างนั้นบู้เราก็ไม่เห็นด้วย แล้วเราก็ต้องดูแลกัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา มารพยายามคลี่คลายให้นิพพานตลอด

“มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรายังไม่เข้มแข็ง ไม่สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่ยอมปรินิพพาน”

มารก็เที่ยวคลี่คลายตลอด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เผยแผ่ธรรมพยายามจะให้ศาสนานี้มันคง ถึงที่สุดวันมาฆบูชาไง มาคลี่คลายตลอด คลี่คลายตลอด

“มารเอย บัดนี้ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราเข้มแข็ง สามารถกล่าวแก้คำ
 จาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ อีกสามเดือนข้างหน้าเราจะปรินิพพาน”

โลกธาตุนี้หวั่นไหวหมดเลย นี่ฝากศาสนาไว้กับภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา
 แล้วมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาเราก็ต้องดูแล เราก็ต้องรักษา เราก็ต้องช่วยเหลือของเรา เรา
 แก่ไขของเรา เราทำของเรา ทำตามกำลังของเรา แล้วผู้ปกครองเขาขึ้นมาเอาตำแหน่งกัน
 แล้วทำไมเขาไม่ดูแล เขาไม่รักษา มันต้องดูแลรักษานะ

นี่เทศน์เท่านั้น จะตอบปัญหาละ

อันนี้เทศน์ไปเลย ดูข่าวทีวีเห็นภาพที่ภิกษุสงฆ์กราบญาติ ผู้อ่านข่าวบอกว่าไม่
 สมควร อยากราบและอยากให้ขยายความ นี่ขยายความแล้ว

อันนี้ปัญหาใหม่ สดๆ ร้อนๆ เลย

ถาม : ที่หลวงพ่อบอกว่าพระอรหันต์ไม่มีจิต ถ้ามีจิตไม่ใช่พระอรหันต์ เมื่อ
 เทียบกับที่หลวงตาบอกว่าจิตนี้ไม่มีวันตาย คำสอนนี้เหมือนกันหรือไม่หรือมีความหมาย
 ต่างกันอย่างไร?

หลวงพ่ : เราก็พูดภาษาว่าบ้าๆ เรายี่แหละ แล้วเราไปเทียบกับหลวงตา มันประสา
 เรามันพูดอะไรไม่ออกเลยละ เพราะหลวงตาเราเคารพบูชาแล้วเราจะไปพูด ไปเอาคำพูด
 ท่านกับคำพูดเรามาเปรียบเทียบกัน มันพูดออกไปแล้ว มันก็ทุเรศ แต่นี่ที่เราบอกว่าพระ
 อรหันต์ที่ไม่มีจิต ไม่มีจิตที่เราพูดของเรา ภาษาเรา เราพูดถึงเวลาเขาหลงกันใจว่าจิตพระ
 อรหันต์เป็นอย่างนั้น จิตพระอรหันต์เป็นอย่างนี้ มันไม่กันทั้งนั้น

ถ้าจิตพระอรหันต์นะ จิต คำว่าจิตก็คือตัวภพ ถ้าใครมีจิตอยู่ก็ยังเป็นกิเลสอยู่ มัน
 จะเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร? พระอรหันต์ ถึงว่าพระอรหันต์ไม่มีจิต แต่ถ้าเป็นภาษา
 สมมุติเห็นไหมอธิบายกัน นี่คำว่าหลวงตาท่านบอกว่า “จิตไม่มีวันตาย จิตไม่มีวันตาย”

คำว่าจิตนี้ไม่มีวันตายมันไม่ใช่ที่ท่านพูดนะ คำว่าจิตนี้ไม่มีวันตาย จิตของปุถุชน
 ก็ไม่มีวันตาย จิตของใครก็ไม่มีวันตาย จิตของคนมัน สมมุติเราเป็นมนุษย์ เราตายจาก
 มนุษย์จิตมันตายไหม? จิตมันออกจากร่างไปมันก็ไปเสวยภพใหม่ ภพใหม่ จิตไม่มีวัน
 ตาย

แต่คำของท่าน ท่านไม่ได้บอกว่าจิตไม่มีวันตาย คำว่าจิตไม่มีวันตายท่านพูดถึงจิต
 ปุถุชนนี้แหละ จิตพวกเราไม่มีวันตายหรอก แต่เราเป็นมนุษย์ชื่อนาย ก. เราตายจากนาย
 ก. จิตไปเกิดอีก ถ้าเราสร้างบุญไว้เราไปเกิดเป็นมนุษย์อีกเห็นไหม

จิตของนาย ก. ตาย ไปเกิดเป็นนาย ข. จิตของนาย ก. กับจิตของนาย ข. เกี่ยว
 เนื่องกันอย่างไร? เราเป็นนาย ก. เราสร้างบุญไว้ รักษาศีลไว้สมบูรณ์ ศีล ๕ สมบูรณ์ เรา
 ตายจากนาย ก. เราไปเกิดเป็นนาย ข. จิตเราตายไปแล้ว ในชาติปัจจุบันนี้เป็นนาย ก. พอ
 ตายไปก็ไปเกิดอีกเป็นนาย ข. เพราะนาย ข. นี้บุญกุศลที่สร้างจากนาย ก. มันก็ส่งผลไป
 เพราะเป็นอันเดียวกัน เพราะบุญกุศลหรือสิ่งที่คุณงามความดี

นี่การกระทำทำออกจากความรู้สึก ทำออกจากใจ พอใจมันทำอะไรไปมันก็
 กลับมาที่ใจนั้น พอใจมันตาย ตายจากนาย ก. นาย ก. ตาย แต่จิตไม่ตาย เห็นไหม คำว่าจิต
 นี้ไม่มีวันตาย นาย ก. ตาย จิตมันตายไหม จิตนี้ก็กลับไปอยู่สภาพเดิมของจิตที่เป็นจิต
 ปฏิสนธิ จิตปฏิสนธินี้ถ้าเกิดเป็นโอปปาติกะไปเกิดเป็นเทวดาก็เป็นเทวดาไปเลย

แต่เขาไม่ได้ไปเกิดเป็นเทวดา เขากลับมาเกิดเป็นนาย ข. ถ้าจิตนี้ได้สร้างบาป
 อกุศลไว้ จิตนาย ก. ได้ทำบุญ-บาปอกุศลไว้ พระเทวทัตจะมาขอขมาองค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้ามาไม่ถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ต้องโคจรหนีสูบ ไม่ต้อง
 ไปผ่านขมบาล ถ้าจิตของคนที่ทำความชั่วสมบุรณ์ มันไปปลงไปเป็นความชั่วโดยสมบุรณ์
 เลย

จิตเขาสร้างคุณงามความดี จิตตกหุบติเห็นใหม่ที่ว่าให้เทวดา ให้พระมาสวด
 มนต์จะตายเห็นใหม่ คนที่ทำคุณงามความดีไว้มาก เวลาตายเหมือนไปปีกนิคนะ สวรรค์
 เป็ดหมด รถม้า รถทิพย์จะมารับไปเลย ขึ้นสวรรค์ไปเลย แต่ถ้าจิตของคนโดยที่สร้าง
 ทำดีทำชั่วนี้ต้องผ่านขมบาล ไปตัดสินต้องไปศาล ขมบาลจะตัดสินว่าจะไปทางไหน

ส่วนใหญ่จะไปทางไหน ถ้าจิตเลวมากๆ ไปเลย โดยหลัก โดยหลักวิฆานอย่างนี้
 โดยหลักมันมีอย่างนี้ โดยหลักเราเป็นโดยหลัก โดยหลักต้องผ่านขมบาล ต้องไปเป็น
 ขึ้นตอนโดยหลัก แต่แอกซิเดน โดยส่วนย่อย โดยส่วนย่อยนี้มันเลวซัดๆ หรือมันดีซัดๆ
 มันจะพันโดยหลักนี้ มันจะออกจากนี้ไป จิตที่ไม่มีวันตายของท่าน คือจิตอย่างนี้

แต่ถ้าพูดถึงหลวงตา ท่านพูดถึงนิพพาน ท่านไม่พูดว่าจิตไม่มีวันตาย ท่านพูดถึง
 ธรรมชาติ จิตปุถุชนก็ไม่มีวันตาย จิตพระอรหันต์ก็ไม่มีวันตาย พอมาถึงธรรมชาติแล้ว
 นิพพานมันถึงมีอยู่ไง ผู้ปฏิบัติแล้วมันถึงไปเสวยวิมุตติสุขไง ถึงบอกเราปฏิบัติกันแล้วถ้า
 มันถึงที่สุดแล้วมันเป็นวิมุตติสุข มันจะเป็นสุขอย่างไร? ที่ว่าไปสวรรค์ มันจะไป
 อย่างไร?

จิตไม่มีนี่ จิตพระอรหันต์ไม่มี คำว่าจิตพระอรหันต์ไม่มี เราพูดถึงจิตพระอรหันต์
 เลย แต่จิตที่ไม่มีวันตายนี้ท่านพูดบ่อย ท่านย้ำบ่อย แล้วถ้าพูดถึงของท่าน ท่านจะบอกว่า

“จิตของท่านเป็นธรรมชาติ”

ไม่ใช่จิต ธรรมชาติ เป็นธรรมะเป็นธาตุ ธาตุธรรม ไม่ใช่จิต ถ้าเป็นจิตนะ ที่นี้เวลา
 ท่านพูดอย่างนั้นปั๊บ เวลาสมมุติใจ สมมุติหมายถึงว่าจะพูดกับเด็กๆ เออ ก็จิตเป็นอย่าง
 นั้นอย่างนั้น เป็นคำสมมุติ แต่ความจริงมันเป็นธรรมชาติ แต่เมื่อเป็นธรรมชาติท่านจะ
 ใช้บอกเป็นธรรมชาติท่านจะบอกว่าถ้าเป็นธรรมชาติสมบูรณ์ สมควร พอดี

แต่ถ้าเป็นจิตไม่มีวันตายนี่เป็นการยืนยันว่ามันยังเวียนตายเวียนเกิด จิตปุถุชนก็
 ไม่มีวันตาย จิตพระอรหันต์ก็ไม่มีวันตาย แต่จิตอันหนึ่งไม่มีวันตายโดยทุกข์ๆ ร้อนๆ
 แยกโลกโคณิกิเลสเหยียบย่ำ ทุกข์ขนาดไหนก็ไม่มีวันตาย ตกนรกอเวจีหมดจากกรรม
 มันก็โผล่ขึ้นมา ไปเกิดบนพรหม หมควาระจากพรหมมันก็วนไปวนมา จิตไม่มีวันตาย
 จิตปุถุชนก็ไม่มีวันตาย จิตพระอรหันต์ก็ไม่มีวันตาย จิตใครก็ไม่มีวันตายทั้งนั้น

เพียงแต่วาระ วาระที่ไปเกิดเป็นอะไร วาระนี้หมควาระ หมควาระของเทวดา
 หมควาระของพรหม หมควาระของนรกอเวจี หมควาระมันก็หมุนไปเรื่อยๆ นี่คือวัฏฏะ

แต่ที่นี้เพราะว่าคำถามมันถามผิด มันถามผิดเพราะว่าถ้าบอกว่าจิตพระอรหันต์ไม่
 มี นี่เราพูดถึงพระอรหันต์ แต่คำว่าจิตไม่มีวันตายนี้ท่านพูดถึงอย่าง แล้วท่านพูดของท่าน
 ถ้าท่านบอกว่าจิตคือไม่มีวันตาย จิตไม่มีวันตายให้เรารู้ว่าทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว
 ทำดีต้องได้ดีเพราะทำดีมันก็จะมาสะสมอยู่ที่เรา ทำชั่วมันก็จะมาสะสมอยู่ที่เรา มัน
 สะสมอยู่ที่เราทั้งนั้น

ถาม : พระอรหันต์ที่ผ่านอริยสัง มรรค ๔ ผล ๔ แล้วจะมีความสามารถทดสอบ
 สิ่งนอกเหนือจากอริยสังที่ตนฝึกมาได้แล้วได้ไหม? พุดง่ายๆ ก็ที่ไม่เคยลอง

หลวงพ่ : โออย่างนี้ะพูดไปพูดมาเป็นวัพันหลัก (หัวเราะ) มันจะเป็นวัพันหลักละ พระอรหันต์ที่ผ่านอริยสังแล้ว การผ่านอริยสังนี้ะ มรรค ๔ ผล ๔ เป็นงานที่ละเอียดมาก มันก็เหมือนกับเราทำวิจัยแต่ละเรื่อง เราทดสอบแต่ละเรื่อง กว่าผลจะตอบแต่ละเรื่องได้

เช่น วัชินใช้หัวคน เราต้องทดสอบ เราต้องมีเชื้อมีอะไรต่ออะไร เราต้องทำของเรา กว่าจะเป็นวัชินใช้หัวคน ยาที่ป้องกันการใช้หัวคนของมันจะกลายพันธุ์ แล้วจะเข้าไปถึง เข้าไปแพร่พันธุ์ไปถึงมนุษย์ได้ จะทำให้มนุษย์ตายทั้งโลก สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทางวิชาการเขาพยายามค้นคว้ากันอยู่เพราะห่วงชีวิตของมนุษย์

การที่พระภิกษุองค์หนึ่งจะประพฤติปฏิบัติ ผ่านโศคาปัตติมรรค โศคาปัตติผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล แต่ละขั้นแต่ละตอนมันยิ่งกว่าการวิจัยทางโลกนี้หลายเท่า นัก แล้วเอามาพูดเล่น พูดหัวพูดเป็นของง่าย ๆ พูดเป็นของ มันซุบมือเปิบกันกินไป

สิ่งที่ตามความเป็นจริงกว่าจะเป็นไปได้แต่ละขั้นแต่ละตอนมันละเอียดอ่อน มันต้องค้นคว้า มันต้องมีความจริงจังกันมหาศาลนะ ถ้ามีความจริงจัง ถึงเวลาพูดมันเหมือนกับการพูดด้วยความเคารพ การพูดด้วยความจริงจัง สิ่งต่างๆ ผ่านมานี้กว่าจะผ่านสิ่งที่มันผ่านนะ ผ่านมรรค ๔ ผล ๔ ได้ สิ่งนี้ประเสริฐที่สุด

แล้วสิ่งที่ประเสริฐที่สุด การลงทุนลงแรงกันขนาดนั้นนะ แล้วจะบอกว่าให้มาทดสอบเรื่องข้างนอกมันก็เหมือนอาหารที่มีประโยชน์กับอาหารที่ไม่มีประโยชน์ คนที่กินอาหารที่มีประโยชน์แล้วเขาจะไม่ไปกินอาหารที่เป็นพิษหรืออก แต่สิ่งที่มันเกิดขึ้นมามันเป็นอยู่นี้ เช่น หลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นนะ เวลาส่งออก กองทัพธรรม กองทัพธรรม ใครที่จะพิจารณา ใครทำอะไรนี้? ถ้าออกนอกกลุ่มนอกทางท่านจะบังคับ ท่านจะคอยดูแล

เวลาท่านเทศนาว่าการ ขณะที่ท่านเทศน์อยู่นะ ลูกศิษย์ของท่าน ท่านจะบอกเลยให้ลูกศิษย์ใช้จิตกำหนดดูพระที่นั่งฟังเทศน์ว่าไอ้พวกนี้มันเป็นโจรหรือเปล่า? ฟังเทศน์อยู่เป็นโจรหรือเปล่า คือกำลังฟังเทศน์ ท่านเทศน์ถึงเรื่องอริยสัง เทศน์ถึงการแก้ไขกิเลส มันคิดนอกกลุ่มนอกทางไป ให้พระนั่งควบคุมอยู่ เวลาควบคุมอยู่ พอกำหนดเห็นท่านจะเตือนเลย

คำเตือนอย่างนั้นมันเอามาใช้ประโยชน์นะ อภิญญาเอามาใช้ประโยชน์ขณะที่
เป็นประโยชน์ เป็นประโยชน์คือควบคุมใจให้มันสนใจอยู่ในธรรม อยู่ในกาฬเทศน์
ถ้าอยู่ในกาฬเทศน์มันก็เป็นประโยชน์ ถ้ามันไม่เป็นประโยชน์นั่นสิ่งที่ทำอย่างนั้นแล้ว
พยายามบังคับเข้ามาให้อยู่ในอริยสัจ จะบอกว่าการประพฤติปฏิบัติเวลาจิตมันเข้าไป มัน
ส่งออกหมด

โดยพลังงานธรรมชาตินี้มันส่งออกหมด มันจะเอาอะไรไปรู้เรื่องสิ่งต่างๆ การ
บังคับให้ไม่รู้ให้เข้ามาในอริยสัจนี้แสนยากแล้ว แล้วพอเข้ามาถึงอริยสัจมันยัง
สมบุกสมบัน มันยังไปอีกมหาศาลเลย แล้วพอมันผ่านมรรค ๔ ผล ๔ จะมาทดสอบ
อะไร? เขาไม่มาทดสอบกันหรอก เขาไม่มีใครมาทดสอบหรอกเพราะมันเป็นเรื่องของ
สกปรก

อย่างเรานี้ละ เราเป็นคนดี เราเป็นคนดี เราทำมาหากินขึ้นมาจนเราเป็นเศรษฐี
มหาเศรษฐีนี้เราอยากทดสอบไปเที่ยวบาร์ใหม่? เราอยากทดสอบไปเล่นการพนันใหม่?
ไปเล่นการพนันบ่อน เราจะไปเล่นการพนันตามบ่อน นี่เหมือนกัน คำถามอย่างนี้มัน
เหมือนกับอย่างนั้น เหมือนคนดีๆ จะไปเล่นการพนันใหม่?

เรามีเงินมีทองไปเล่นการพนัน พอมันติดการพนันเดี๋ยวมันก็พากันเสีย พากันเสีย
เพราะเราเป็นมนุษย์ใช่ใหม่? เราไปเล่นการพนันผีพนันมันจะสิ่งใช่ใหม่? แต่พระ
อรหันต์ใจท่านมันไม่มีกิเลส พอไม่มีกิเลสสิ่งที่อริยสัจที่ผ่านมรรค ๔ ผล ๔ มันมี
คุณประโยชน์ มันเป็นเรื่องที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าค้นคว้ามานะ สร้างสม
บุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์สร้างสมมา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย สร้างมาขนาด
ไหน สละมาพอแรงแล้ว แล้วพอสำเร็จเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไป
ทดสอบอะไรอีก สิ่งที่ยิ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้มา ตามพระไตรปิฎก
๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ เป็นของเล็กน้อย รู้มากกว่านั้นอีก รู้มหาศาลเลย รู้โลกนอก รู้
เข้าใจไปหมด แต่ไม่เอามาพูด มันไม่เป็นประโยชน์ ไม่เป็นประโยชน์กับใครเลย

เพียงแต่เวลาที่ท่านเทศน์ออกมามันเป็นคนถาม หนึ่งคนถาม สองผู้ที่ประพฤติ
ปฏิบัติมันหลงผิด ท่านจะเปรียบเทียบเลย คุณในสมัยพุทธกาลมากมายมหาศาลเลยที่บอก

ว่าเวลาพระปฏิบัติไป ทำไมเป็นอย่างนี้ ปกติคนฟังธรรมคนเดียวทำไมตรัสรู้ธรรมเลย แล้วพระประชุมกัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้ามาในสภารธรรมนั้น พระพุทธเจ้าอธิบายเลย ว่า “มันไม่ใช่อย่างนั้น มันเป็นเพราะว่าพระองค์นี้เคยทำอย่างนั้นมาชาตินั้นเป็นอย่างนั้น ทำอย่างนั้นมาจนในปัจจุบันนี้เขาก็เป็นอย่างนี้ พระองค์นี้เคยทำอย่างนั้นอย่างนั้นมา เขาเคยนิสัยเป็นอย่างนี้มาตลอด แล้วพอในปัจจุบันนี้เขาถึงมาเป็นอย่างนี้”

ที่ท่านพูดเพราะมันมีเหตุมีผลท่านถึงจะพูดออกมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงจะพยากรณ์ออกมา สิ่งที่ไม่ใช่ประโยชน์ท่านไม่พยากรณ์หรอก พูดอย่างนี้มันพูดถึงว่าจะต้อง พอเป็นแล้วอยากอย่างนั้นอย่างนี้ เพราะสิ่งที่ผ่านมรรค ๔ ผล ๔ มันงานสุดยอด ไอ้การทดสอบตรวจสอบมันเป็นวาสนาของบุคคล มันเป็นวาสนาของบุคคล

สิ่งที่บุคคลนะเพราะมันเป็นเรื่องที่ท่านเอามาทำ มาทำแล้วมันก็ไม่เป็นมรรคไม่ เป็นผลขึ้นมาอีกแล้ว มันไม่เป็นอะไรที่เป็นประโยชน์กับใครอีกเลยเพราะสิ่งนี้มันทำให้ คน คูณ อย่างฉานโลกีย์นี้ อย่างที่เขาทำคุณไสยกัน นี่เขาเป็นผู้วิเศษ เขามีความรู้ต่างๆ แล้วมันเป็นประโยชน์กับใคร?

ไปถามธรรมะตอบไม่ได้นะ ไม่รู้อะไรเป็นอะไรสักอย่าง จะไม่เข้าใจอะไรเลย แล้วเราไปถาม แล้วมันจะได้ประโยชน์อะไร? ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ถึงบอกนี่เป็นวั พันหลัก ถ้าเป็นพระอรหันต์ที่ผ่านอริยสัจแล้วจะมานอกเหนือสิ่งนั้นไหม? ต้องถามว่าจะ เข้ามรรคผล จะเข้ามรรค ๔ ผล ๔ อย่างไร? เออ อันนี้มันน่าจะเป็นประโยชน์กว่าคือให้ เราเข้าใจถึงเป็นประโยชน์ของเรา

ถ้าประโยชน์ของเราเกิดขึ้นมามันเป็นประโยชน์ของเราเนะ เป็นพระอรหันต์แล้ว มันพ้นจากกิเลสไปแล้วจะให้มาทดสอบอะไรอีก? ท่านจะมาทดสอบทำไม? ทดสอบ ขึ้นมาให้.. พ้นจากหลุมมูตรหลุมอุจจารแล้วให้มันกระโดดลงไปอีก ใครจะกระโดด กระโดดลงไปเพื่อประโยชน์อะไร? ไม่กระโดดหรอก

ถ้าไม่ตอบจะหาว่าไม่จริงใจ ทดสอบได้ถ้าจะให้ทดสอบนะเพราะจิตนี้ เวลาจิตที่ มันมีกิเลสอยู่มันทำอะไรก็ทำไม่ได้หรอก มันเหมือนกับสิ่งที่ แร่ธาตุที่มันไม่บริสุทธิ์จะ

มาทำอะไรมันก็ทำยาก ทองคำเขาได้มาแล้วเขายังต้องมาไล่จีมันออกเลย ให้มันทองคำ เป็นทองคำบริสุทธิ์เมื่อเป็นประโยชน์กับมัน

ใจของเรา ใจของเราที่มันไล่จี ไต่กิเลสออกแล้วนี่ มันบริสุทธิ์ มันจะทำอะไร ไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้ แต่ทำอะไรไม่ได้ ทองคำมันจะไปแลกจีทำไม ว่าทำได้หรือไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้ แต่คนที่เขาเป็นแล้ว เขาเป็นทองคำแล้ว เขาไม่ไปแลกจีหรือ แต่ที่มัน เพราะความคิดมันเป็นจี มันเลยถามปัญหาจีๆ ขึ้นมาไง

ถาม : การพิจารณาและการจะเก็บตัดหาความอยากที่เป็นสิ่งเร้าในจิตครับ
วิธีการพิจารณาเพื่อเก็บตัดหา สิ่งเร้าในจิต

หลวงพ่ : การพิจารณานะ เวลาเราบวชกันแล้ว เวลาเรานักปฏิบัติทุกคนอยากเป็น พระอรหันต์ ทุกคนจะภาวนาไปเลยจะเอานิพพาน จะเอานิพพานขึ้นมา นิพพานเป็น อย่างไร ว่ากันไปตามเกม เป้าของเราคือสิ้นกิเลสหมดนะ แต่การพิจารณาจะเป็นนิพพาน แล้วจะไปเอานิพพานมาจากไหน จะไปสอยนิพพานจากต้นกล้วยพฤษ์หรือ?

นิพพานมันเกิดมาจากไหน? นิพพานมันก็เกิดจากใจที่มันทุกข์ๆ อยู่นี่ แล้วเวลา ภาวนา เราจะจัดการกับตัดหาความอยากอย่างไร? ก็จัดการกับตัดหาความอยากอย่างไร พอมันอยากไม่ทำตามอยากมันก็จบใจ ถ้ามันอยาก อะไรมันอยากขึ้นมา มันทุกข์ขึ้นมา ตัดหาความทะยานอยาก ตัดหา มันไม่เห็นหรือ พวกกันไปปากเปียกปากแฉะ

แล้วเวลาไปศึกษาธรรมะพระพุทธเจ้ามาแล้วก็ไปเขียนตำราขายกันเป็นนิยาย ธรรมะ นิยายธรรมะเป็นอย่างนั้นนะ โครงสร้างเป็นอย่างนั้น เขียนขึ้นมาคนอ่านก็แหม มันมาก ชืด! ชืด! ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

ถ้ามันจะเป็นความจริง การพิจารณาและการจัดการกับตัดหาความทะยานอยาก ตัดหาความทะยานอยากมันเป็นนามธรรม มันเป็นความรู้สึก มันเป็นความคิด แล้วเราจะ ไปฆ่ามัน เอาอะไรไปฆ่ามัน เหมือนกับการประพฤติปฏิบัติ อยากจะพ้นทุกข์ อยากจะสิ้น กิเลส แล้วก็ภาวนาพุทโธ พุทโธ อะไรก็ไม่รู้เรื่องไปหมดเลย

พุทโธ พุทโธนี้เตรียมความพร้อม คนเราจะออกศึก กองทัพนะ กองทัพจะไปรบ เข้าศึกนี้ได้ฝึกฝนทหารไหม? ทหารในกองทัพเราถ้าเข้มแข็ง ทหารกองทัพเราเชื่อฟัง

อาจารย์ กองทัพเราเป็นผู้วินัย สะสมเสบียงอาหารนะ เดินทางไกล เดินทัพ กองทัพเดินด้วยท้อง กองทัพจะออกรบเขาต้องเตรียม เขาต้องฝึกทหาร เขาพร้อมหมดนะ เขาถึงจะไปตีเมืองข้าศึกนะ

ไอ้ที่ตื่นขึ้นมาว่าจะฆ่ากิเลส ตื่นขึ้นมาที่จะจัดการกับตัณหา มันต้องมีศรัทธาก่อนนะ ถ้าเรามีศรัทธา เรามีความเชื่อของเรา ถ้ามีศรัทธาความเชื่อของเรา เราจะเตรียมความพร้อม ถ้ามีสติ การจะจัดการกับตัณหาความทะยานอยาก ตัณหาความทะยานอยาก ความอยากเป็นความโลภ ความอยากเห็นใหม่ อยากจะสิ้นกิเลส อยากจะอะไรนี้ ทางโลกเขาบอกว่ามันเป็นกิเลส

พอเป็นกิเลสไปประพฤติปฏิบัติแล้วมันจะไม่ได้ผล ถ้ามันไม่ได้ผลนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนพระอรหันต์ พระอรหันต์เท่านั้นถึงไม่มีความอยากแล้วไปสอนทำไมพระอรหันต์ พระอรหันต์ต้องไปสอนอีกหรือ พระพุทธเจ้าสอนปุถุชนนะ สอนคนมีกิเลส นี่สอนคนมีกิเลสนี้

ถ้าสอนคนมีกิเลสความอยากนั้นเราพลิกวิกฤติเป็นโอกาสทุกอย่างไป ถ้าพลิกวิกฤติเป็นโอกาส อยากให้ออยากในเหตุ การจะจัดการกับตัณหาความทะยานอยากมันต้องมีความพร้อม มีความพร้อมมีความเชื่อของเรานี้แหละ ความเชื่อพลิกจากความอยากอยากจะจัดการมันให้ออยากมีศีลมีธรรม

พอมันมีศีลมีธรรม ไอ้ตัณหาความทะยานอยากมันหายไปเอง ความหายนี้มันหายชั่วคราว มันหายขาดไม่ได้หรอก มันหายขาดไม่ได้เพราะมันเป็นอวิชชา มันเป็นความไม่รู้ เพราะความไม่รู้ ความไม่รู้นี้ต้องเอาวิชา เอาวิชา เอาความรู้แจ้งเข้าไปจัดการกับมัน

แล้วความรู้แจ้ง ความรู้วิชาของเรานั้นไม่มี สิ่งที่เราศึกษากันเหมือนเราเข้าไปในห้างสรรพสินค้า มีเงินเข้าไปก็ซื้อ จะเอาเพชรก็ได้ จะเอาอะไรก็ได้ แล้วออกมาที่ติดมือมานี้ก็เหมือนกัน ซ้อปิ้งธรรมะนี้ซ้อปิ้งเข้าไปในหัวใจ แล้วก็ไปฆ่าตัณหา จะไปฆ่าความทะยานอยาก มันโม่ทั้งนั้น มันซ้อปิ้งมาได้ยังไง?

ในเมื่อเราไม่มีกำลังของเรา เราไม่มีสติ ไม่มีปัญญา ไม่มีเหตุไม่มีผล ไม่รู้ว่าอะไรเป็นตัณหา อะไรไม่เป็นตัณหา ตัณหานี้ะมันซ่อนมา มันซ่อนมากับความคิด มันซ่อนมาเป็นอนุสัย มันจะไปกับทุกอณูของความรู้สึกเราทั้งหมด ทีนี้มันจะไปกับทุกอณูกับ

ความรู้สึก ทุกอย่าง เพราะมันเป็นต้นข้าว มันเป็นอวิชา พอมันออกมากับเรามันก็ไปกับเรา แล้วเราจะเอาอะไรไปของมัน?

เราจะของมัน เราก็ต้องทำความสงบของใจก่อน ถ้าทำความสงบของใจก่อน ตัดความทะยานอยาก เราควบคุมมันไม่ได้ ควบคุมมันไม่ได้ เราก็ไม่ต้องไปควบคุมมัน แต่เราทำตามธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือเราต้องมีสติสัมปชัญญะก่อน เรามีสติ เรากำหนดพุทโธเข้าไป กำหนดพุทโธเข้าไป

ถ้าจิตมันสงบเข้าไป แล้วย้อนกลับไป นี่การย้อนกลับไปวิปัสสนา การวิปัสสนามันถึงจะไปควบคุมมันได้ มันถึงจะไปของมันได้ การจะฆ่า การจัดการกับตัดความทะยานอยาก จัดการกับสิ่งต่างๆ มันไปจัดการกับมันโดยตรงตัวมันทำไม่ได้ เห็นไหม บอกเวลาทุกข์ เวลาทุกข์ทุกคนบ่นว่าทุกข์ ทุกคนบ่นว่าทุกข์

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าทุกข์ควรกำหนด ทุกข์ละไม่ได้ ทุกข์ละไม่ได้ ทุกข์เป็นความจริง ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง ชีวิตนี้เป็นความทุกข์ ทุกข์คือชาติปี ทุกขา ชาติความเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

ถ้ามีชาติความเกิดมันเป็นตัวฐานรับความทุกข์ ตัวความเกิด ตัวชีวิต ตัวชีวิตนี้คือตัวแบกทุกข์เพราะทุกข์มันเกิด ทุกข์มีเพราะมีเรา ถ้าไม่มีตัวตน ไม่มีชาติ ไม่มีชีวิต ไม่มีภวาสวะ ไม่มีจิตเห็นไหม พระอรหันต์ไม่มีจิต พระอรหันต์ไม่มีจิต ทุกข์มันจะไปอยู่บนอะไร? ทุกข์ของพระอรหันต์มันจะไปตั้งอยู่ที่ไหน? มันไม่มีภวาระรองรับทุกข์ ไม่มีรองรับอะไรเลยแล้วมันจะมีความทุกข์ได้อย่างไร?

แต่ของเรานั้นล้วนๆ นะ นี่พอของเรานั้นล้วนๆ ขึ้นมานี้ ในเมื่อชีวิตนี้เป็นทุกข์อย่างยิ่ง เรามีความทุกข์ พอมีความทุกข์ขึ้นมา ทุกข์ควรกำหนด มีความทุกข์ ทุกคนอยากให้ทุกข์หายนะ ทุกข์ทุกคนอยากปฏิเสธ ตัดหาทั้งนั้น ผลัก สิ่งที่ไม่พอใจก็ผลักมันออกไป แล้วมันผลักได้ไหม? ผลักให้มันหายไปได้ไหม? ไม่ได้หรือ ชั่วคราว กดมันไว้เอาเข้ามาไว้ได้เสียนั่นนะ

สิ่งที่อยากได้เรียกของมันมา ตัณหาวิภวตัณหาไง ตัณหาคือความทะยานอยากอยากได้ นี่วิภวตัณหาคือไม่ต้องการผลักไส แล้วก็บอกว่าทุกข์ ไม่ต้องการทุกข์ ผลักไส

ทุกข์ มันก็ค้นหา แล้วทุกข์มันอยู่ไหน พุทธเจ้าถึงบอกว่าทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ ในอริยสัจ ทุกข์ควรกำหนด แต่นี่บอกว่าทุกข์ควรจะมา ทุกคนจะไม่มีคามทุกข์

มีชีวิตอยู่มีทุกข์ทั้งนั้น มีลมหายใจ มีลมหายใจก็ทุกข์ ทุกข์ทั้งนั้น ในเมื่อทุกข์ควร กำหนด ชีวิตนี้คือทุกข์ ความรับรู้นี้เป็นทุกข์ ทุกอย่างทุกข์ทั้งนั้นเลย สิ่งที่เรารับรู้ทุกข์ ทั้งนั้น นี่ทุกข์ ทุกข์แล้วทุกข์ควรกำหนด ถ้าเรากำหนดทุกข์ เราเห็นทุกข์ เราพูดประจำนะ ทุกคนที่นั่งกันอยู่ที่นี่ ในสัจวัโลกไม่เคยเห็นทุกข์ ไม่เคยเห็นทุกข์ถึงกำหนดทุกข์ไม่ได้ ถ้า กำหนดทุกข์ได้เป็นอริยสัจ อริยสัจ สติปัญฐาน ๔ อริยสัจ ๔ สติปัญฐาน ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

ถ้าทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ถ้าเรากำหนดทุกข์ เรากำหนดทุกข์ได้ เราเห็นทุกข์ได้ แต่นี่เพราะเราเป็นปุถุชน จิตเรานี้หยาบมาก จิตเรานี้บอดมาก เราเลยไม่รู้ว่าทุกข์เป็น อย่างไร แล้วเวลามันเกิดอารมณ์ความรู้สึกไม่พอใจ เจ็บปวด ร้องไห้ ทุกข์ใจ อันนี้อาการ ของทุกข์นะ ไม่ใช่ตัวทุกข์ ทุกข์มันจืดหวนะแล้วมันไปแล้ว

หลวงตาพูดบ่อยมากเลย กิเลสนะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันจืดหวนใจ ใจไว้กองเต็มหัวใจเน่าเหม็นเลยแล้วมันก็เผ่นไปแล้ว กิเลสเผ่นไปแล้ว เราก็ โอ๊ยโอ๊ย ไอ้ที่ ร้องคร่ำครวญกันนั้น มันอาการของทุกข์ ไม่ใช่ทุกข์ ถ้ารู้จักทุกข์ เห็นใหม่ รู้จักทุกข์ ทุกข์ ควรกำหนด ทุกข์มาจากไหน ทุกข์มาจากค้นหาความทะยานอยาก แล้วถ้ากลับไปแก้ที่ ค้นหาความทะยานอยากแก้ด้วยอะไร? แก้ด้วยอริยมรรค

ถ้ามรรคมาแก้ แก้บ่อยครั้งเข้า บ่อยครั้งเข้า เห็นบ่อยครั้งเข้า นี่ค้นหาความทะยาน อยากร สมุทัยควรละ ละไอ้ตัณหา นี่ ละไอ้ตัณหา นี่ ไอ้ค้นหาความทะยานอยากนี่ พอใจก็ อยากรได้ ไม่พอใจก็ปฏิเสธ ไอ้อยากรได้ไอ้ปฏิเสธนี่คือค้นหาความทะยานอยาก แล้ว ค้นหาความทะยานอยากมันมีอยู่ มันจะเป็นมรรคได้อย่างไร?

มันเป็นมรรค เป็นมรรคจะย้อนกลับไปเริ่มต้นไง เป็นมรรคเพราะเรามีศรัทธา เป็นมรรคเพราะเรามีสติปัญญา เป็นมรรคเพราะเราเริ่มต้นมาจากนั้น มันต้องย้อนกลับไป ที่นั่น ที่นี้ครูบาอาจารย์ของเรา ภาคปฏิบัติของเรามันถึง ศีล สมาธิ ปัญญา

ไอ้ที่มาจากไหนก็ไม่รู้ มือก็สกปรก ปลิ้นเขามาเดี๋ยวนี้เลย จะเอามรรค สกปรก หัวใจนี้ทั้งนั้นเลย ต้องทำมรรคให้ได้ มรรคของใจ ไม่ใช่มรรคของอริยสัจถ้ามรรค

ของโจรมันก็โจรสอนโจร โจรสอนโจรมันก็เอาธรรมะมาขายหาเงินกัน แต่ถ้ามันเป็นมรรคจริงๆ นะ

ถ้าเป็นมรรคญาณ มรรคอรិยสังขัง มันจะต้องมีศีล สมาธิ ปัญญา มันปรับมาจากนี้ ถ้ามันปรับมาจากนี้มันก็ย้อนกลับไปพื้นฐานของใจ พื้นฐานของเรา แล้วเราทำอย่างไรมา มันถึงไม่มา เพราะคำถามอ่านแล้วมันสะท้อนใจไป มันสะท้อนใจเหมือนกับจะซุบมือเปิบ เหมือนกับว่าจะมีการพิจารณาแล้วจะจัดการค้นหาอย่างไร?

ก็คิดว่าค้นหามันก็เหมือนมหาโจรใช้ไหม ออกหมายจับมัน แล้วเอามันมาได้ สนวน ไอนั้นมันเป็นทางโลกนะ ถ้าทุกคนจะออกหมายจับ จะออกอันนี้ ถ้ายังไม่เห็นทุกข์ ถ้ายังไม่เห็นกิเลส ไม่มีตัวจำเลย รู้ว่านาย ก. เป็นคนปล้น ในการสืบสวนรู้ว่านาย ก. เป็นคนปล้น แต่ไม่ได้ตัวนาย ก. มา

นี่ก็เหมือนกัน รู้ เรียนธรรมพระพุทธเจ้ามา นี้กิเลส รู้ว่ากิเลส รู้ชื่อกิเลส แต่ไม่เคยเห็นกิเลส รู้ชื่อทุกๆ อย่างเลย รู้แต่ชื่อมัน นาย ก. เป็นคนปล้น ปล้นไปห้าร้อยล้าน มันเอาไปซ่อนไว้ที่นั่น มันเอาไปทำประโยชน์อย่างนั้น เอาผู้ต้องหามาลงโทษไม่ได้ แล้วก็เลื่อนลอย

ชาวพุทธไม่มีหลักมีเกณฑ์ ชาวพุทธไม่มีผลงาน ชาวพุทธใจไม่เป็นธรรม ชาวพุทธเอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาทำเป็นนิยาย เป็นซีดีขายกินกัน ชาวพุทธไม่มีเนื้อหาสาระ ชาวพุทธไม่มีธรรมในหัวใจ ชาวพุทธไม่ได้ประโยชน์จากธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าชาวพุทธจะได้ผลงานธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องรักษาตัวเองให้ได้ก่อน ต้องรักษาศีล ต้องรักษาพื้นฐานของศีลให้จิตใจมันเข้มแข็ง ถ้ารักษาพื้นฐานของศีลเหมือนคนจะปั่น โอง บั่น ไห การปั่น โอง บั่น ไหเขาต้องเอาดินมาหมัก เอาดินมาหมัก มานวดดินจนดินได้ที่ ถ้าเรานวดดินไม่ได้ที่ เอาขึ้นปั่น โอง บั่น ไหมันก็ร้าว มันก็แตก มันก็ร้าว มันก็ไม่ได้อะไร โอง ไหนั้นใช้ไม่ได้

ศีลเหมือนการเตรียมตัวของใจ ถ้าเราจะแก้ค้นหาความทะยานอยาก เราต้องมีศีลปกติ เราต้องมีศีลของเราก่อน เราทำสมาธิของเราขึ้นมา เราต้องเตรียมใจของเรา เราต้อง

เตรียมของเรา เอาดิน คือเอาใจของเรามาหมักมาทำมาหม่า มาทำให้มันสมควร ให้ดินมันไม่มีสิ่งที่ปั่นไปแล้วมันจะมีรอยร้าว มันจะมีรอยแตกร้าว แล้วเราปั่นขึ้นมาเป็น โองเป็นไห

นี่อริยสัจ ถ้าใครเห็นอริยสัจ ใครทำอริยสัจขึ้นมา อริยสัจนี้ไง นี่ธรรมะส่วนบุคคล สิ่งที่เกิดขึ้นมาเป็นธรรมะสาธารณะ ธรรมะสาธารณะเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ธรรมะส่วนบุคคล ธรรมะส่วนบุคคลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“อานนท์ เราตายไปเราเอาธรรมของเราไปคนเดียวนะ เราไม่ได้เอาธรรมของใครไปเลย”

พระสารีบุตรตายไปก็เอานิพพานของพระสารีบุตรไป พระโมคคัลลณะตายไปก็เอาธรรมของพระโมคคัลลณะไป ถ้าบุุคคลใครก็แล้วแต่ทำธรรมะขึ้นมาในหัวใจของตัวเองได้ มันก็เป็นธรรมะของตัวเอง

แล้วธรรมะของตัวเอง เราสร้างตึกนั่งร้านขึ้นมา เราสร้างตึกขึ้นมามันมีนั่งร้านอยู่ที่ไหน เสาเข็มคานคอดินของเราตั้งอยู่ที่ไหน ก็ตั้งอยู่ที่กลางหัวใจไง ภาวสวะตัวภพใจคือตัวสิ่งที่กิเลสมันก่อร่างสร้างตัวขึ้นมา

ค้นหาทะยานอยากมันอาศัยสิ่งนี้ก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาเพราะมันมีฐาน มันมีภพแล้วเราจะเข้าไปหามัน เราจะเข้าไปทำลายมัน ไปทำกันที่ไหน เพื่อเจอกันไปหมดเลย นี่ไง ถ้าไม่มีหลวงปู่มัน ไม่มีครูบาอาจารย์ก็ไม่เชื่อกันว่าศาสนาพุทธมีมรรคผลนิพพาน มรรคผลหมดกาลหมดสมัย ไม่มีทำไม่ได้ หมดเวรหมดแล้ว มีแต่อยู่กันไปเฉยๆ อยู่กันไปแบบยอมจำนน

หลวงปู่มั่นหลวงปู่เสาร์ใช้ชีวิตทั้งชีวิตเพื่อให้สังคมยอมรับว่ามีจริง แล้วปฏิบัติมาในป่าในเขา ผู้ที่มีความสนใจจริงจากครูบาอาจารย์เราต้องเข้าไปหาท่านในป่าในเขา จะเข้าไปศึกษากับท่านเพราะอยู่ในที่สงบ อยู่ในที่วิเวก อยู่ในชัยภูมิที่สมควรแก่การประพฤติปฏิบัติ ไม่อยู่ในตลาดหรืออก ไม่อยู่ในที่มีการคลุกคลีกันหรือ

มานั่งอยู่นี่เกรงใจคนนั้น เกรงใจคนนี้ คนนู้นจะเอาอย่างนั้น คนนี้จะเอาอย่างนี้ โอ๊ย ปวดหัว กับบ้านดึกว่าโวย อยู่ในป่าในเขา อยู่คนคำคนเดียวสุขสบายของท่าน แล้วใครอยากรู้จริง ใครอยากได้จริงต้องไปหาท่าน แล้วท่านก็ฝึกฝนของท่านขึ้นมาเพื่อเป็น

รุ่นต่อๆ มา เป็นหลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว หลวงปู่ต่างๆ เป็นครูบาอาจารย์ของเราที่มี
หลักมีเกณฑ์ มีหลักมีเกณฑ์ก็อยู่ในป่าในเขา มีหลักมีเกณฑ์การสั่งสอน

คนเขาไปโรงพยาบาล ไปห้องผ่าตัดเขา เขาไม่ให้เข้านะ เขาต้องมีการฆ่าเชื้อก่อน
เขาถึงจะให้เข้านะเพราะมันติดเชื้อ มันทำลายคนไข้เขาเนาะ เราไปในห้องพยาบาลจะเข้าไป
ไปในทุกห้องได้อย่างไร? นี่ก็เหมือนกันในการประพฤติปฏิบัติ วัดป่าผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ
เขาต้องสงวนรักษาของเขาไว้ไว้เพื่อในการประพฤติปฏิบัติ

ไปวัดแล้วก็ต้องให้เหมือนกับไปศูนย์ห้างสรรพสินค้า ต้องให้มีคนดูแล เอ็งก็ไป
ห้างสรรพสินค้าสิ เอ็งมาวัดทำไม? มาวัดคือวัดใจ ใจพอใจไหม? เข้ามาวัดแล้วกิเลส
ค้นหาความทะยานอยากมันเคยสะสมมา มันคือนิสัยอย่างนี้ เราพอใจไหม?

เราไปวัดเราก็ต้องเคารพศอกของวัดนั่นสิ วัดไม่เหมือนบ้าน บ้านไม่เหมือนวัด

บ้านของเรามันก็บ้านของการอยู่กับสังคม สังคมเขาก็อยู่กันอย่างนั้น ไปวัด วัด
พรหมจรรย์ พรหมจรรย์เพื่อจะ อยู่บ้านมันเหมือนไม้ขึ้นไม้ดิบเห็นไหม เหมือนไม้สด
ไม้สดมันสีไฟไม่ขึ้นหรือ ไม้สดมันสีอย่างไรไฟก็ไม่เกิด ไม้นี้ต้องตากให้แห้งก่อน พอ
ตากให้แห้งก็ถือพรหมจรรย์ ไปอยู่วัด วัดเป็นพรหมจรรย์ วัดนี้เป็นไม้แห้งๆ ไปอยู่กัน
แห้งๆ อยู่ในวัดอยู่แบบแห้งๆ แล้งโง่ อยู่แบบไม่มีใครมาดูแลรักษาใจ

พอไม้มันตากไว้จนมันแห้ง พอแห้งขึ้นมาเอามาสีกัน ความสีของไม้แห้งมันจะ
เกิดไฟได้ แล้วความสีของไม้แห้งมันจะเกิดไฟได้ แล้วเราบอกว่าไม้แห้งก็ไม่ดี ไม้เปียกก็
ไม่ดี อะไรก็ไม่ดี แต่จะจัดการกับค้นหาความทะยานอยากนะ ว่าจะจัดการกับค้นหา
ความทะยานอยาก

แต่ในวิธีการที่จะไปจัดการมันปฏิเสธหมดเลย ปฏิเสธวิธีการเข้าไป ไร้ค่า ฆูนก็
ไม่จำเป็น สิดไม่ต้อง อะไรก็ไม่ต้อง อู้ เสียเวลา ไม่ต้องทั้งนั้น เอาเป็นไปยิงมันเลย
ค้นหาเอาเป็นไปยิงมัน

โลกคิดกันอย่างนี้ไง โลกถึงไม่เห็นคุณค่า ไม่เห็นคุณค่าข้อวัตรปฏิบัติ หลวงปู่
มันครูบาอาจารย์ท่านสอนนะ เก็บหอมรอมริบ ทุกกฎ ข้อหนึ่งก็ไม่ยอมให้ร่วง สิ่งใดๆ ก็
ไม่ยอมให้ร่วง ถนอมรักษา ถนอมมากเพราะรู้มาเห็นมาเพราะวิธีการอย่างนี้ ครูบา
อาจารย์ที่เป็นธรรมนะ ท่านจะเคารพธรรมและวินัยมาก

เหมือนกับพวกเราจบจากสถาบันไหน เราจะซึ่ง สถาบันนั้นจะมีคุณประโยชน์กับเรามาก มีคุณมีประโยชน์กับเราเพราะเราได้จบสถาบันนั้นมา ถ้าใครประพฤติปฏิบัติมานะ ประพฤติปฏิบัติมาด้วยความเป็นจริงนะ ถ้าประพฤติปฏิบัติด้วยความเป็นจริงนะ มันก็ดูบๆ คล่าๆ นี่สิลัพท์พตปรามาสาเิง

คำว่าลัพท์พตปรามาสาคือมันไม่ซึ่งใจ ไม่กินใจ ไม่คุดคิมใจ แต่ถ้าเป็นสั๊กกายทิฐฐิ ความเห็นถูกต้อง สั๊กกายทิฐฐิ สั๊กกายะคือกาย ทิฐฐิคือความเห็นผิด แล้ววิปัสสนาไปจนเห็นถูก เห็นถูกว่ากายนี้มันก็เป็นสภาพของกาย จิตกับกายอยู่ด้วยกัน เราไปพูดกันนะ คนอื่นเห็นเราผิด คนอื่นเข้าใจเราผิด ทุกคนเข้าใจเราผิดหมดเลย

แล้วหัวใจมันเข้าใจตัวมันเองผิด มันเข้าใจผิด สั๊กกายทิฐฐิ มันมีทิฐฐิ ความเห็นผิด มันถือว่าร่างกายนี้เป็นของเรา ร่างกายเป็นของเราโดยสมมุตินะ ทุกคนเกิดมา ไซ้ร่างกายของเราเป็นโอกาสของเรา มันสมมุติ สมมุติหมายถึงว่ามันเป็นของเราชั่วชีวิตนี้ ชั่วชีวิตเิง แต่ถ้ามันเป็นของเราจริง เราต้อง แม้แต่ชั่วชีวิตเรายังบังคับมันไม่ได้เลย

“เอ็งอย่าหิวสิ เอ็งอย่าหิวนะ เอ็งอย่าทุกข์นะ เอ็งอย่าเจ็บไซ้ได้ป่วยนะ เอ็งอย่า..”

บังคับไม่ได้ทั้งสิ้น แต่มันเป็นกรรม กรรมเพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ พอเกิดมาเป็นมนุษย์ความเข้าใจ ถ้าจิตมันเห็นจริง เรามาอยู่กับชั่วคราวันะ ไม่ใช่ของเราหรือกอาศัยกัน มันจริงตามสมมุติคือโอกาสที่เป็นมนุษย์ สุดท้ายแล้วจิตนี้ไม่เคยตาย เวลามันพลัดพราก มันออกไปมันไม่มีอะไรหรือ

นี้ว่าไม่มีอะไรบีบถ้าความเห็นจริงว่าไม่มีอะไรบีบเรารู้จักที่นี้ว่าไม่มีอะไร เรารู้จริงตามเทคโนโลยี เครื่องเทคโนโลยีเครื่องไซ้ถ้าเรารู้จริงเราไซ้มัน เราจะไม่ตื่นเต้นกับมันเลย ให้คนที่ไม่เป็นมาใช้สิ กคนี่พังหมดเลยละ กคแล้วมันก็ไม่เป็นการไซ้ให้เป็นประโยชน์ขึ้นมา กคแล้วเปิดเสียงไม่ออกหรือ กคไม่เป็น กคให้ตาย ทบมันยังไม่ออกเลย แต่คนไซ้เป็นพอกคปู้บออกหมดเลย

ถ้าเราเข้าใจสั๊กกายทิฐฐิ ความเข้าใจทิฐฐิมันไม่มีในหัวใจแล้วมันจะไปสงสัยอะไร? มันจะทำไม่เป็นไค้อย่างไร? มันไปได้ทั้งนั้น ถ้าสั๊กกายทิฐฐิ พอมันรู้จริงขึ้นมา มันก็ไม่ลัพท์พตปรามาสา มันก็ไม่ลือบคล่า มันจะลือบคล่าไค้อย่างไรเพราะมันรู้จริง แต่ที่

สอนกันนี้ไม่ใช่ลูกค้านะ ถามไปถามมากคนตอบมันงง ไม่ลูกคำถามหรือ กูงง งงแล้วมันก็ไม่รู้

เวลาพูด พูดอยู่คนเดียว ห้ามถามนะ อย่าถาม ถามเดียวตอบไม่ได้ ถ้าเป็นความจริงมันตอบได้หมด สิ่งที่จริงสิ่งที่ดีงามนะ สิ่งที่จริงสิ่งที่ดีงามมันเป็นประโยชน์กับเรา ถ้ามันเป็นประโยชน์กับเรา ตัณหาความทะยานอยาก เพราะคำถามมันถามเท่านั้นแหละ

แต่วิธีการทำขึ้นมา ครูบาอาจารย์ท่านะ ทำสมาธิ ทำสมาธิ คำเดียวนะ ทำ ๑๐ ปีสมาธิไม่ได้สักที แล้วเวลาพูดกัน เองง่ายๆ ว่าวิธีนี้เป็นทางลัด เวลาพูดถึงทางลัดเราเศร้าใจมากนะ เพราะเราอย่างที่ว่า มันค่าเขาอยู่เมื่อกี้ที่ว่าคำถามมันถามผิด เรื่องอริยสัจ แต่เวลาเราพูด เราก็จะบอกว่าเราทดสอบมาหมด

คำว่าทดสอบนี้มันเป็นนิสัยของเราเอง เราก็อยากรู้ของเรา เราอยากรู้ของเราเพื่ออะไร เพราะมันเป็นนิสัยที่ว่าเรารู้มาเพื่อจะเป็นวิชาการ เพื่อจะได้แย้งงิ ที่บอกว่าเส้นทางลัดทางลัดเพราะเช่นนี้เราก็อยากทำ คุณหน้าเราสิแจ๊กทั้งจี พ่อนี้จินนอก พ่อนี้อพยพมาจากเมืองจีนเลย แล้วทำไมเราจะไม่สนใจเรื่องนี้ เราศึกษาหมดนะ

นี่พอศึกษามาแล้วปฏิบัติไปนะ ในมหายาน ห้ามติดกาลเวลา แล้วตอนนั้นถือข้อวัตรปฏิบัติมาก ถึงเวลาจะทำตามข้อวัตรเลย เอ๊ะ ถ้าไม่ติดกาลเวลาจะทำอย่างไร? มันก็ละล้าละล้งอยู่นะ แต่คืออย่างหนึ่งไม่ทิ้ง ก็ทำไปเรื่อยๆ พอจิตมันผ่านคือจิตมันเข้าใจแล้ว อ้อ ไม่ติดกับกาลเวลาคือติดในมิติ

เรานี้ติดในกาลเวลา มนุษย์นี้ ๒๔ ชั่วโมง ๑๐๐ วันเท่ากับเทวดาเขา ๑ วัน เขาก็ติดในวันเวลาของเขา การทำงานของเราเนี่ยเข้าทำงาน เย็นออกงาน ติดกับกาลเวลาใหม่ ติดในกาลเวลาเพราะเวลาของมนุษย์ไง แต่ถ้าจิตมันพ้นแล้วมันไม่ติดในกาลเวลาคือว่ามีติในโลก มิติของเวลาไม่ติดกับใจดวงนี้เลย

แต่ตอนอ่านใหม่ๆ ไม่เข้าใจ งงเหมือนกัน เกือบทิ้ง ถ้าทิ้งนี่แยเลย ทิ้งแยหมายถึงว่าเราจะปล่อยหลัก หลักนี้ปล่อยไม่ได้ แล้วก็บอกว่าทางลัดๆ เราปฏิบัติมาแล้วนะ ไอ้คนที่ว่าไปทางลัดๆ ลัดลงนรก ทางลัดไม่มี มีแต่ทางตรงของพระพุทธเจ้า ทางลัดไม่มี

ถ้าทางลัดมีนะพระพุทธเจ้าบอกแล้ว พระพุทธเจ้าเก่งกว่าทุกๆ คน มหายนาคำว่าทางลัดๆ ของเขา เราศึกษาเราได้ประโยชน์จากมหายานมาเยอะมาก ฮวงโป เว่ยหล่าง

อ่านมาหมด แล้วทดสอบมาหมด ขณะที่เว่ยหล่าง ฮวงโปก็ทดสอบนะ เขาเข้าโศลกของเขา เขานั่งที่หนึ่ง ๗ วัน ๗ คืน เวลาเขาเข้มนของเขา เขามีท่าเข้มนของเขา

แล้วทางลัดของเราคือหีบของมาแล้วปล่อยวางอย่างนั้นเป็นไปไม่ได้ กิเลสมันเหมือนกัน กิเลสของมนุษย์ กิเลสของสัตว์โลกอันเดียวกัน แล้วการปล่อยกิเลส การทำลายกิเลสตามันต้องทำได้เหมือนกัน ฉะนั้นทางลัดนะ ทางลัดที่พูดกันไม่มี มีแต่ขีปนาวุธ พิณูญา ผู้ที่ตรัสรู้เร็ว เห็นเร็ว นั้นเป็นเรื่องของเขา นั้นเป็นบุญกุศลของเขา แต่ว่าทางลัดนะ เพราะในการสอนของเว่ยหล่างนะ

ในการสอนของมหายาน ตบมือข้างเดียวเสียงอะไร? ที่ว่าทำสมาธินี้ไง พอทำสมาธิมา ๑๐ ยังทำไม่ได้เลย

เซน “ตบมือข้างเดียวเสียงอะไร?”

เขาเป็นหมอใจ เขารักษาคนไข้ พอรักษาคนไข้ เสียงใบไม้ ลมพัดมา

“ตบมือข้างเดียวเสียงใบไม้ครับ” ไม่ใช่

“ตบมือข้างเดียวเสียงน้ำตกครับ” ไม่ใช่

ตบมือข้างเดียวหมายถึงเสียงอะไร? ตบมือข้างเดียวไม่มีเสียง พอเฉลยนะ ตบมือข้างเดียวไม่มีเสียงหรือ อาจารย์เขาหลอกเอ็ง หลอกให้ใช้ใคร่ครวญความคิด คิดจนจิตมันเป็นสมาธิขึ้นมาละ ตบมือข้างเดียวไม่มีเสียง แต่เป็นเหมือนคำบริกรรมพุทโธ พุทโธ เรา ใช้ความคิดอยู่ ๑๔ ปี ลัดทางลัด ทางลัด

พวกนี้ศึกษาไม่รอบคอบ ทางลัดถ้ามีนะ เราพูดบ่อยกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปัญญาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เรากราบไหว้กัน เวลาเรากราบไหว้ เวลากราบพระกราบพระไหม? เขาบอกนะกราบพระนี่กราบทองเหลือง กราบทองเหลือง กราบปูน โง่ โง่มาก

เวลาไปหาหลวงตา หลวงตาบอกให้กราบพระ กราบถึงพระไหม? เวลากราบพระ

กราบครั้งแรกกราบถึงคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรากราบถึง
บุญคุณ กราบถึงเมตตา กราบถึงปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่รื้อค้น
ธรรมวินัยไว้ให้เราได้เป็นประโยชน์

กราบครั้งที่สองกราบถึงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านรื้อค้น
ขึ้นมา

กราบครั้งที่สามกราบถึงคุณของพระอรียสงฆ์ พระสงฆ์ที่เป็นพระอรหันต์ นี่พระ
พุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นศาสดาของเรา เรากราบพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ แต่
สิ่งที่หล่อขึ้นมาเป็นสมมุติ เป็นสมมุติ เป็นสัญลักษณ์ให้เราได้กราบได้ไหว้ กราบพระให้
ถึงพระ

เวลาทางวิทยาศาสตร์เขาพูดกันไง ไปกราบทำไม กราบทองเหลือง ก็มันโง่ขนาด
นั้น มันกราบพระไม่ถึงพระหรอก เพราะใจมันหยาบ ถ้าใจมันละเอียดนะ มันกราบพระ
ถึงพระ กราบครั้งแรกกราบถึงพระพุทธรูป กราบครั้งที่สองกราบถึงธรรมะขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบครั้งที่สามกราบถึงพระอรหันต์ในศาสนาขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่คือการกราบพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์

เรากราบพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เราไม่ได้กราบอิฐ หิน ทราบ ปูนหรือ
อิฐ หิน ทราบ ปูนเป็นรูปเคารพ เป็นเครื่องเคารพ เป็นสมมุติให้เราเป็นจุดหมายปลายทาง
ให้เรากราบไปเท่านั้น ถ้ามันถึงธรรมนะ ความที่ว่ามันถึงธรรม มันจะถึงธรรมโดยความ
เป็นธรรม

ถ้าเราไม่ถึงธรรมนะ เราไม่ถึงธรรม เราจะได้แย้งไปหมดเลย แล้วจะบอกเห็น
ไหม จะบอก ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกทางลัดทางลัด ถ้าเป็นทาง
ลัดนะ พระพุทธรูปเปิดให้แล้ว พ่อแม่คนไหนบ้างไม่รักลูก? แล้วองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามารื้อสัตว์ขันธ์มันยิ่งกว่าลูกนะ จะขนให้หมดเลย

ถ้าขนให้หมดเลยก็เอารถแทรกเตอร์มาขนไปเลย แล้วขนได้ไหม? ขนไม่ได้
เพราะนี่มันเป็นเนื้อ เป็นร่างกาย ขนนะ เวลาจะขนรื้อสัตว์ขันธ์มันนะ เข้าขึ้นมาพุทธรูป
& เสิร์งญาณก่อนเลยละ นั่งอยู่นี่ใจใครฝึกไฟในธรรม พอใจใครฝึกไฟในธรรม ใจของใคร
มันจะเข้าถึงธรรมะได้

พอใจเข้าถึงธรรมะได้โอกาสของใครที่มันจะตายก่อน เอาคนนั้นก่อน รีบเอาคนนั้นก่อน ถึงไปเอาองคุลิมาลก่อน ถ้าช้าอีกวันเดียวของคุลิมาลฆ่าแม่ แล้วองคุลิมาลในเมื่อมาตุฆาตแล้วหมดสิทธิ์ ถ้าไปช้ากว่านี้องคุลิมาลจะไม่ใช่พระอรหันต์ วันนั้นต้องไปเอาองคุลิมาลก่อน นี้อิสต์ว้นสัตว์

นี้อิสต์ว้นสัตว์เป็นความรู้สึก เอาจิตขบจิต เอาความรู้สึก เอาธรรมะเข้าไปขบเอาหัวใจพ้นจากกิเลส แล้วเวลามันจะรื้อขึ้นมา ถ้าครูบาอาจารย์มีคุณธรรมก็สอนผมสิ แก่กิเลสผมสิ ก็มีกลับไปแกที่บ้านมีเองสิ มันต่อรอง เอากิเลสเอาอย่าง ไร้สาระมาก เจอบ่อยมาก

บางคน โอ๊ย มรรค ๘ มรรคสามัคคีมันต้องใช้สมาธิกำลังเท่าไร? มันต้องใช้ความเพียรเท่าไร? คิดค่าของน้ำหนักใจ แล้วก็จะเอารวมน้ำหนักให้มรรคสามัคคีไป คิดแบบวิทยาศาสตร์ เราเวลาเราถึงบอกวิทยาศาสตร์นี่นะ วิทยาศาสตร์มันเป็นการแสดงออกของธรรม วิทยาศาสตร์นี้เรามาอ้างอิงเพื่อให้ธรรมะชัดเจน วิทยาศาสตร์เป็นทางให้ธรรมะได้แสดงออกมา

ธรรมะเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตนะ มันตรวจสอบได้ มันทดสอบได้ ของจริงๆ นะ แต่ตัววิทยาศาสตร์มันเป็นโลก ทางวิทยาศาสตร์ค่าปรมาณของวิทยาศาสตร์ไม่มี ร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่มี วิทยาศาสตร์ไม่มีร้อยเปอร์เซ็นต์ ๘๘.๘๘ แต่ถ้าเป็นธรรมะนะ ถ้า ๘๘.๘๘นะ มีแค่จุดหนึ่งนี่มรรคสามัคคีไม่ได้

ปรมาณธรรมนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ล้านเปอร์เซ็นต์ สิบบ้างๆ ล้านเปอร์เซ็นต์เลย สะอาดบริสุทธิ์ได้ปรมาณธรรม เหนือวิทยาศาสตร์มาก เหนือวิทยาศาสตร์มาก วิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ ถ้าวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้

“ไอน์สไตน์บอกเลยถ้ามีโอกาสนับถือศาสนา ขอนับถือศาสนาพุทธ”

เพราะศาสนาพุทธด้วยเอาวิทยาศาสตร์มาคำนวณแล้วมันดีหมดเลย แต่ทำได้ไหม? ทำไม่ได้เพราะเป็นปริยัติไป เป็นการศึกษาไป เป็นการเทียบเคียงไป เป็นการเอาวิทยาศาสตร์มาจับไป

วิทยาศาสตร์มันคิดว่าเพื่อพิสูจน์ว่าศาสนาเรามีรูปธรรมที่จับต้องที่พิสูจน์ได้ทำนั่นเอง ที่ว่าทางลัดทางลัด เราไปพูดกันเองเพราะทางลัดในมหายาน ในเว่ยหล่างทำที่

หนึ่งเป็นสิบๆ ปีทั้งนั้น เขาทำจริงทำจังของเขาเพียงแต่เป็นโวหารใจ เป็นโวหาร เหมือนกับว่าถ้าเราไปคิด

นิพพานอยู่ในจี นิพพานอยู่ในมด นิพพาน นิพพานเขาเพื่อไม่ให้คิด เราไปคิด เคารพบูชากันก็เป็นการอ่อนวอน เราไปคิดเคารพบูชากันมันก็เป็นสิ่งที่สุดเอี่ยม ท่านถึง บอก นิพพานอยู่ในจี อ้าว เช่นมันว่าอย่างนั้นจริงๆ นะ นิพพานอยู่ในจี นิพพานอยู่ในมด นิพพานอยู่ในที่เราไม่ไปยึดมันมันใจ

คำพูดนี้มันเป็นโวหารเฉยๆ มันเป็นโวหารให้เราไม่ไปติดข้องใจ เหมือนกับเด็ก มันพูดอะไรแล้วมันยึดก็ตบมือมันออก ใจเราพอเขาตบมือออกก็เลยปล่อยหมดเลย ทาง ลัดทางลัด เวลาตกนรกนะ “เฮ้ย มึงก็มาหรือ?” “เฮ้ย กูก็มา” ตกนรกกันหมดเลยเพราะมัน ทิ้งหมดเลย ถึงบอกนิพพานลัดลงนรกใจ ลัดลงนรก

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่เป็นความจริงนะ ถ้ามันลัดได้นะ มันเป็นไปได้ เราจะ พูดตลอดเลย พวกเรานี้จะเป็นบริษัท ๔ อยู่ในศาสนา แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าเป็นเจ้าของศาสนาแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางเอาไว้วันะ มันเป็น ความเห็นทั้งหมด ดูอย่างเถรวาทเรา อย่างสงฆ์ทั่วไปนะ

อัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวาต้องเป็นพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เพราะ อะไร? เพราะพระพุทธเจ้าตั้ง แล้วเป็นความจริง จริงๆ แต่มหายานนะเป็นพระกัสสปะ เป็นพระกัสสปะเป็นพระอานนท์เพราะอะไร? ในความคิดโลกๆ เป็นพระกัสสปะ เป็น พระอานนท์เพราะพระสารีบุตรพระโมคคัลลานะนิพพานก่อนองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้า

พอพระพุทธเจ้านิพพานไปแล้วพระกัสสปะเป็นผู้สังคายนา พระอานนท์สืบต่อ ศาสนามา เขาเห็นถึงการทำประโยชน์ใจ แล้วเห็นการทำประโยชน์มันเป็นประโยชน์ทาง โลกใจ มันเป็นประโยชน์ทางโลก มันเป็นประโยชน์กันสืบต่อมา แต่องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้มองประโยชน์ทางโลก มองประโยชน์ทางธรรมที่ลึกซึ้งกว่าโลก หลายร้อยหลายพันเท่า

เพราะถ้าไม่มีพระโมคคัลลานะ ไม่มีพระสารีบุตร ศาสนามันจะปักลงมันคงอย่าง นี้ไม่ได้ ขณะที่ทรมาณกฤหบดีต่างๆ ที่ไม่มีความสามารถเอาพระโมคคัลลานะเหาะขึ้น

ไปก่อน ไปแสดงฤทธิ์แสดงเดชทั้งนั้นเลย แล้วเวลาเทศนาว่าการ เวลาพระสารีบุตรไปโต้แย้งกับเจ้าลัทธิต่างๆ ตอนเช้าออกบิณฑบาตใช้ใหม่ พอบิณฑบาตออกไปเขามีทฤษฎีอะไรก็ไปโต้แย้งกับเขา

แล้วคนไม่รู้จริงไปโต้แย้งได้ไง มีพระมากเลยตอนเช้าก่อนออกบิณฑบาตไปโต้แย้งกับเจ้าลัทธิต่างๆ เวทนามิ ๒ เวทนามิ ๓ โต้แย้งไม่ถูกนะ เวลากลับมาหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเอ็ดเอานะ โมฆบุรุษ โมฆบุรุษคือว่าคนโง่คนเปล่า ไม่รู้จริง ไม่รู้จริงไปพูด เหมือนเราถ้าคนศึกษาอย่างที่ว่าเมื่อกี้เห็นใหม่ ไปกราบถวายบังคม มิ่งไปกราบทำไม? ไปกราบเพราะมิ่งโง่โง่ เพราะหัวใจมิ่งไม่มีหลักใจ

ทีนี้พอหัวใจมิ่งโง่ไม่มีหลัก มันไปพูดออกไปมันก็พูดด้วยความโง่ๆ ใจ ไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็เอ็ดเอ้ออีก แต่พระสารีบุตรโต้แย้งนะ ไปโต้แย้งกับอะไร กับไอ้พวกปริพาชกเห็นใหม่ ไปปราบ จิตหนึ่ง ให้ต่อกัน พอต่อกัน เขาเป็นปริพาชกา เขาไล่หมด พระสารีบุตรตอบได้หมดเลย

เวลาพระสารีบุตรถามบ้าง “หนึ่งไม่มีสองคืออะไร?” ตอบไม่ได้ หนึ่งไม่มีสองของในโลกนี้เป็นของคู่หมด มีสิ่งตรงข้ามหมด แล้วหนึ่งไม่มีสองคืออะไร? หนึ่งไม่มีสองก็นิพพานนี่ไง ถ้าคนไม่นิพพานพูดไม่ได้ หนึ่งไม่มีสอง หนึ่งเดียวตอบไม่ได้ ตอบไม่ได้

“อยากรู้ไหม? อยากรู้ต้องบวชก่อน”

เอามาบวชนะจนเป็นนางภิกษุณีที่มีฤทธิ์มาก ถ้าหัวใจไม่เป็นจริงมันจะไปแก้ไขพวกทิวี่มานะ ไอ้พวกต่างๆ ที่ไม่เห็นด้วยไม่ได้ ฉะนั้นศาสนาที่มั่นคง ศาสนาที่มั่นคงที่แบบที่ว่า

“มารเอ๋ยเมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกายังไม่สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่ยอมปรินิพพาน”

แล้วพระสารีบุตรพระโมคคัลลานะปักศาสนาให้มีความมั่นคง ศาสนามั่นคงมาสิ่งนี้เป็นประโยชน์กับเรา พระพุทธเจ้าเป็นคนตั้งเองอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวา ฉะนั้นในศาสนาพุทธส่วนใหญ่แล้วจะอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวาเป็นพระสารีบุตรพระโมคคัลลานะ

แต่มหายานบอกว่าพระกัสสปะกับพระอานนท์ พระอานนท์เป็นพระโศดาบัน
พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ พระโศดาบันร้องไห้ กอดคอกันประตูปอยู่แล้วร้องไห้

“ข้าพเจ้าเป็นพระโศดาบันยังต้องการอาจารย์สอนอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าก็จะปรินิพพานเสียแล้ว”

เสียใจมาก เหมือนกับเรา เราทำทางวิชาการกันอยู่แล้วอาจารย์ล่องไปล่องไป เรา
ทุกคนจะว่าเหว่มาก ถามภิกษุ

“ภิกษุอานนท์ไปไหน”

“อานนท์ไปร้องไห้อยู่ที่กลอนประตุนั้นครับ”

“ไปเรียกอานนท์มา” “อานนท์ อานนท์เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ ว่าสิ่งหนึ่งสิ่ง
ใดมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา เราองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตถาคตก็จะต้อง
นิพพานในคืนนี้ เธอจะเสียใจไปทำไม ธรรมและวินัยสอนไว้แล้ว เราตายไปแล้วอีกสาม
เดือนข้างหน้าจะมีสังคายนา เธอ พระอานนท์จะได้เป็นพระอรหันต์”

เพราะบุญกุศลเธอสร้างไว้มากแล้ว อุปุฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา
ยี่สิบกว่าปีเห็นไหม ร้องไห้ ร้องไห้ นี่จะบอกว่าพระอานนท์ก่อนที่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน ในวินัยของเรา

ภิกษุณีจะจำพรรษาด้วยตนเองไม่ได้ ภิกษุณีจะจำพรรษาต้องจำพรรษาอยู่ข้างวัด
พระภิกษุ ต้องมีภิกษุวัดหนึ่ง แล้วภิกษุณีอยู่ข้างๆ เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะใน
พระไตรปิฎกไปเปิดดู ภิกษุณีชุดังก็ไปโดนลัทธิต่างๆ เขากลับแกเล้ง ไปถามนะ มีภิกษุณี
องค์หนึ่งสวยมากแล้วพวกฆราวาสเขาจะมาทำร้ายไง สวยมาก คิดใจมาก ตามตลอด

“ถามว่าอะไรสวย” “ตาสวย”

“ตาสวยมากหรือ? ควักตาให้เลย”

ช็อกเลย ช็อกเลย พระอรหันต์ อะไรสวย ตาสวย ตาสวยใช่ไหม อะ ตา

ในพระไตรปิฎกนี่นะ สมัยนั้นต้องบอกว่าสังคมมันไม่เข้มแข็ง ฉะนั้นภิกษุณีไปที่
ไหนคนที่เขาไม่ได้ถือเขาจะเคารพไหม? เขาเห็นของเขา เขาก็กลับแกเล้ง เขาก็ลวนลาม

ทั้งนั้น ดังนั้นภิกษุณีต้องจำพรรษาอยู่กับภิกษุคือวัดอยู่ใกล้กันเพื่อจะดูแลรักษา กัน แล้ว ภิกษุณีบวชจะร้อยพรรษาก็แล้วแต่ ภิกษุบวชในวันนั้น ภิกษุณีต้องฟังพระ จะติเตียนพระ ไม่ได้ ภิกษุณีจะอยู่โดยเอกเทศไม่ได้ ภิกษุณีถึง ๑๕ คำ พระภิกษุต้องเข้าไปอบรม แล้วนี้ ภิกษุณีนี้มีภิกษุณีพระอรหันต์เยอะแยะเลย

นางอุบลวรรณาภิกษุณีที่มีฤทธิ์มีเดชด้วย ที่นี้มีฤทธิ์มีเดชนี้คือส่วนตัว พระอรหันต์ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว แต่นี้ด้วยความสังคมใจใหม่ ถึงวาระที่พระอรหันต์ต้องเข้าไปเทศน์ไป พระอรหันต์ไม่กล้าเข้าไปเทศน์ไป ส่วนใหญ่พระอรหันต์จะนิมนต์พระกัสสปะเข้าไปเทศน์เพราะพระกัสสปะเป็นพระอรหันต์ ที่นี้พอพระอรหันต์เข้าไปเทศน์ อย่างพระอรหันต์เข้าไปเทศน์ ถ้ามมาเถอะอะไรก็ตอบได้

เนียจะบอกว่า เขาเห็น ขณะที่เผยแพร่ศาสนาอยู่ถ้าพระอรหันต์เป็นพระโศคาบัน วุฒิภาวะของพระโศคาบันกับวุฒิภาวะของพระอรหันต์มันต่างกัน แล้วพระสารีบุตรพระโมคคัลลานะนี้พระอรหันต์แล้วมีฤทธิ์ มีฤทธิ์นี้ไม่ใช่มีโดยที่ที่เราไปซื้อเอา เราไปกดเอามาจากตู้ นะ มีฤทธิ์มีเดชมีอำนาจวาสนาเพราะท่านปรารถนามาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย และเบื้องขวา ท่านได้เตรียมตัวของท่านมา ท่านได้สร้างสมของท่านมา

ฤทธิ์เดชมันเกิดมาจากตรงนั้น พอตรงนั้นมันเกิดขึ้นมาแล้วมันก็เป็นสมบัติของท่าน แล้วคนอื่นไม่ได้สร้างมาจะเอามาจากไหน พระพุทธเจ้าจะตั้งขึ้นมาแล้วก็มีมอบอาวุธให้ เอาที่ไหน มันก็ไม่ใช่ มันก็เป็นเอง ถึงบอกว่าถ้าคนปุถุชนหรือความเห็นของโลก เวลามันตีความก็ตีความประสาโลก มันไม่เป็นความจริง แต่พระพุทธเจ้าตีด้วยความเป็นจริง

แต่ใจเราเข้าไม่ถึงกัน ใจเราเข้าไม่ถึง ใจเราเข้าไม่รู้ ใจเรามันเป็นอย่างนั้น มันก็เป็นอย่างนั้น อันนี้พูดถึง พูดถึงการจะรักษา จะดูแลรักษา จะควบคุมรักษา เพราะว่าเราพูดกันอย่างนี้ แล้วพูดอย่างนี้ปี๊บถ้ามีครูบาอาจารย์องค์ไหน ท่านเสริมนะ อู๋ ก็ทำอย่างนั้นอย่างนั้น ทำอย่างนั้นอย่างนั้นมันเหมือนกับประสาเราเลย มันทิ้งราก คนไม่มีราก คนไม่มีราก คนไม่มีความเป็นไป

แต่ถ้าคนมีราก คีล สมาธิ ปัญญา ถ้าคีล สมาธิ ปัญญา คีลดี สมาธิคีลตั้งขึ้นมา คนมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมามันทำงานของมันได้ แล้วมันทำงานของมันเอาตัวรอดได้ ถ้าคนไม่มี

รากนะ แล้วตอนนี้จะตัดรากกันทั้งหมด ทางลัด ทางลัด ถ้าทำได้เราก็โอเคนะ ประสาเรา เราก็อยากลัด เราก็เคยทำทางลัดมาแล้วเหมือนกัน เราก็พยายามจะทำอยู่นี้

แต่มันลัดไม่ได้ ลัดมันเสื่อมหมด ลองลัดลองตัดตอนนะ พอเราลัดตัดตอนเดียว มันเสื่อมหมด พอเสื่อมหมดเราก็ต้อง มึงก็ไปไม่รอด พอไปไม่รอดมันก็ต้องไปเริ่มต้นมาจากนั้น ก็เริ่มต้นมาจากศีล สมาธิ ปัญญา ทีนี้พอทำศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมาแล้วมันเป็นจริง พอมันเป็นจริงขึ้นมา เป็นจริงเพราะเราทำจริง (แห่เรื่อยๆ มันออกมาเรื่อยๆ นี่)

ถาม : ขณะนั่งสมาธิ จิต ขณะนั่งสมาธิหรือเดินจงกรมอยู่รู้สึกจิตสงบ สมองโล่ง สมองโล่งเบาสบาย มีความรู้สึกเป็นปกติสม่ำเสมอดี แต่มีสิ่งหนึ่งที่นับวันมันจะเด่นชัดมาก ทุกครั้งที่จิตมันเป็นสมาธิ มันจะไปจับรวมกับแกนต่างๆ ใก้ๆ ลมหายใจ แต่ไม่ใช่ลมหายใจ มันไม่เพ่ง แต่สติมันไปจับ มันจะเป็นสมาธิได้เร็ว อย่างนี้เรียกว่าจะต้องดำเนินการต่อไปอย่างไร เพราะรู้สึกว่าจะระยะหลังมันจะเริ่มเป็นอะไรที่ชัดเจน

หลวงพ่ : ชัดเจน อันนี้คนเขียนนี่เขียนถูก ถูกต้อง สมาธิมันชัดเจน เราคิดว่าสมาธิเป็นความว่างที่ไม่มีอะไรเลย ไม่ใช่ซะ สมาธินี้เป็นความว่าง แต่เป็นความว่างที่มีเจ้าของ เพราะตัวจิตเป็นตัวภพ ตัวจิตเวลามันฟังชาน มันฟังชานด้วยอารมณ์ ไม่รู้สึกถึงสิ่งใดๆ เลย ถ้ามันเป็นสมาธิตัวมันเป็นสมาธิ

ถ้ามันเป็นสมาธิมันจะ อี้! สมาธิถึงบางอ้อ เอ๊ะ! เอ๊ะ! นี่เป็นสมาธิ ว่างๆ ค่ะ ว่างๆ ค่ะ ว่างๆ นะ ความฟังชานเป็นความคิด ไม่ใช่จิต แล้วเราก็พยายามดูนามรูป ดูความรู้สึกกัน เวลามันปล่อยความรู้สึก มันปล่อยความคิดใช่ไหม? จิตกับความคิดมันคนละอัน มันปล่อยความคิดตัวจิตมันอยู่นี้

เวลามันปล่อยความคิดขึ้นมาตัวจิตมันไม่ใช่ว่าง ตัวจิตมันไม่เป็นสมาธิ มันก็เลยไม่เห็นอะไร ไม่รู้อะไร ว่างๆ ค่ะ ว่างๆ ค่ะ ว่างๆ ค่ะ คือการปล่อย ปล่อยอารมณ์นะ เราไปสร้างอารมณ์ว่างกันไง บางทีพอจิตมันคิดใช่ไหม พอมันคิดขึ้นมามันก็ทุกข์มันก็ร้อน เราก็ทุกข์เพราะความคิด เราก็กำหนดความคิด กำหนดดูความคิดแล้วมันต้องปล่อยความคิดมา

พอปล่อยความคิดมาตัวมันเองก็เฉยอยู่ เราถึงบอกเป็นมิจาสมาธิ มิจาสมาธิ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะมันไปสร้างอารมณ์ความรู้สึก สัญญาอารมณ์ เราจะบอกว่ามิจา

สมาธิ สิ่งที่ทำกันอยู่มีจิตสมาธิเพราะการไปปฏิบัติสมาธิ ทุกคนบอกว่ากำหนดพุทโธ ทำสมาธินี้พระป้านี้ สิด สมาธิ ปัญญาเน้นฆ่าเสียเวลา เราไปปฏิบัติสิ่งที่ เป็นคุณประโยชน์กันเสียก่อน

อย่างเช่น เราไปปฏิบัติอาหารที่เป็นอาหารหลัก โภชนาการเราปฏิบัติอาหารหลัก เราไปกินแต่สิ่งที่เป็นอาหารขยะกัน แล้วสุดท้ายร่างกายเป็นอย่างไร? ร่างกายของเรานั้นจะเป็นประโยชน์ต่อเมื่อเราต้องกินอาหารหลักใช่ไหม มีโภชนาการที่ถูกต้อง ฉะนั้นถ้าเรากำหนดพุทโธ พุทโธมันเหมือนกับเรามาอยู่ที่ใจกัน เรามาอยู่ที่ตัวหลักกัน พออยู่ที่ตัวหลักกันมา

สิ่งที่เราทำแล้วมันดีตรงไหน ดีตรงที่ร่างกายมันแข็งแรงไป พอร่างกายมันแข็งแรงที่มันชัดเจนขึ้นมา ที่คำว่าชัดเจน อย่าไปคิดว่าผิดนะ อย่าไปคิดว่าผิด สิ่งใดถ้ามันมีอะไรที่ชัดเจนขึ้น ชัดเจนขึ้น ฟังให้คินะ ตรงนี้เป็นเคล็ดเลย ถ้าชัดเจนขึ้น ไปจับที่ชัดเจนนะสมาธิเสื่อมหมด

สิ่งใดจะชัดเจนขึ้น เรื่องของการชัดเจนไม่ใช่เรื่องของเรา เรื่องของเราอยู่ที่การกำหนด อยู่ที่สติ อยู่ที่เหตุ ถ้าเราอยู่ที่เหตุสมาธิไม่มีวันเสื่อม ถ้าเราไปอยู่ที่สมาธิ สมาธิเสื่อมหมดเลย อยากได้สตางค์ไม่ทำงาน ไม่มีสตางค์หรืออก ทำแต่งงานสตางค์มันมาเอง ทำแต่งงานนะ เงินไหลมาเทมา ทำแต่งงาน ทำแต่เหตุ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้านั่งสมาธิ กำหนดที่สมาธิกำหนดนะ ต้องมีกำหนด ต้องมีจุดขึ้นนะ เรานั่งสมาธิหรือเดินจงกรมเห็นใหม่ รู้สึกจิตใจสงบ โล่งเบาสบายมันเริ่มเป็นเบาสบายเลยๆ ถ้าโล่งเบาสบายอธิบายเป็นชั่วโมง เพราะถ้ามันเป็นปัญญาวิมุตติ การกำหนดสมาธินี้มันมันเป็นเจโตวิมุตติ

คำว่าเจโตวิมุตตินี้เราจะบอกว่าโยมฟังแล้วนะ โยมอย่าเกาะเราติดนะ อย่ายึด การที่เราพูดเราพูดเป็นสาขา อย่างเช่นการศึกษามันมีเอกสาขาต่างๆ เยอะแยะไปหมดเลย แต่สิ่งที่เข้ามาเรียนกันอยู่นี้เขาต้องการให้จบ มีอาชีพ ออกไปประกอบอาชีพ

การทำสมาธินี้ผลของมันคืออยากให้ได้สมาธิ ไม่ใช่ว่าต้องไปรู้สาขาของคนอื่นไม่ใช่ แต่ถ้าเราเรียนสาขาไหน เราถนัดทางไหน เราต้องเรียนสาขานั้นให้จบเพื่อเป็น

วิชาซีพีของเรา นี่ถ้าเป็นเจโตวิมุตติ เป็นศรัทธาความเชื่อมั่นจะมีหลักของมัน ถ้าหลักของมันกำหนดพุทโธมันทำได้ง่าย เหมือนกับเราทำได้ง่าย

คุณักนักรวยเวลาเขาฝึกซ้อมของเขา เขาก็ต้องต่อຍกระสอบ เขาก็ต้องเป็นนักมวยของเขาใช่ไหม นักรวยเขาก็ต้องวิ่งของเขาใช่ไหม นี่ถ้าเป็นเจโตวิมุตตินี้จะกำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธนี่มันจะสงบเข้ามา มันจะโล่ง มันจะสบาย แล้วสมาธิจะลึกมาก สมาธิจะมีน้ำหนัก สมาธิมัน ถ้าสงบแล้วอาจรู้ได้เห็น รู้เห็นสิ่งต่างๆ นี่คือส่งออกคือจิตรู้นอก

จิตรู้นอกคือจิตรู้อาการของจิต ถ้าจิตรู้ใน จิตรู้ในคือจิตเห็นอริยสัจ ถ้าจิตรู้นอกเห็นไหม ถ้าเราควบคุมจิต จิตรู้นอกไปจิตรู้นอกเราก็ห้ามมัน สติเราห้ามมัน เราไม่ไปกับมัน ถ้าไม่ไปกับมัน มันก็กลับมาที่ตัวจิต กลับมาที่ตัวจิตมันก็มาชัดเจนอย่างนี้

แต่ถ้าเป็นใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เราใช้ปัญญากันที่เรียกว่าปัญญาอบรมสมาธินี้ เราใช้คำว่าปัญญาอบรมสมาธิ เราไม่ใช่คำว่าจิต เพราะจิตมันเหมือนกับกำหนดนามรูป มันปล่อย มันปล่อยความรู้สึก มันปล่อยความรู้สึก แต่ตัวจิตมันไม่เป็นอิสระเพราะมันปล่อยรอก พอปล่อยรอกมันไม่มีรอก คนไม่มีรอก คนไม่มีจุดยืน

เราพูดอย่างนี้ละ ลองไปสนามหลวงสิ เราเห็นคนเล่นว่าว ว่าวนี้มันมีตัวว่าว มันมีเชือก มันมีลม ว่าวมันจะขึ้น เราเห็นเขาเล่นว่าว เราก็อยากเล่นว่าว เราจับว่าวโยนขึ้นไปเลย ให้ว่าวมันขึ้น ขึ้นไหม? เพราะมันไม่มีเชือกบังคับใช้ไหม มันไม่มีรอก มันไม่มีจุดยืน เราต้องมีรอก เราต้องมีจุดยืน เราถึงต้องมีสติ เราต้องคุม

แล้วถ้ามีรอก มีจุดยืนนะ ถ้าคนมีจุดยืน มีรอกมันจะกลับมาที่เป็นสัมมาสมาธิ ถ้าสัมมาสมาธิเพราะกิเลสมันอยู่ที่รอก เราปฏิบัติกันนี้เราต้องการชำระกิเลส กิเลสมันอยู่ที่รอก มันอยู่ที่ตัวจิต มันอยู่ที่ตัวภพ ฉะนั้นการกระทำมันต้องไปกระทำกันตรงนั้น ถ้าทำแล้วนะ ถึงต้องมีสมาธิเพราะตัวสมาธินี้เป็นตัวถ่วงกรองให้ความคิดของเราให้มันเป็นธรรม

ถ้าไม่มีสมาธิความคิดของเราเป็นกิเลส ความคิดจากเราเป็นโลกียปัญญา ความคิดที่คิดกันอยู่ทั้งหมด คิดมากขนาดไหนก็ได้มันเป็นโลกียปัญญา ปัญญาจากสมอง ปัญญาจากสติ ปัญญาจากเรา ปัญญาจากกิเลสทั้งหมด แม้แต่ตรีภพธรรมขององค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้า ตรีกธรรมในพระไตรปิฎก ตรีกธรรมปรมัตถธรรมของพระพุทธเจ้า
 คิคธรรมะทั้งหมดเลย คิคธรรมะ แต่มึงไม่เป็นธรรมะ มึงคิคธรรมะ แต่ใจมึงเป็นกิเลส

แต่พอคิคธรรมะมันซึ่งใจธรรมะ มันปล่อยเข้ามา ปล่อยเข้ามา นี่ปัญญาอบรม
 สมာธิ การใช้ปัญญาทั้งหมดผลของมันคือสมณะหมดเลย ผลของการใช้ความคิดจิตจะ
 เป็นสมณะหมด ไม่เป็นปัญญาเลย เว้นไว้แต่จิตมันสงบบ่อยครั้ง บ่อยครั้งเข้า จนจิตมัน
 สงบเข้ามา แล้วเห็น จิตเห็นอาการของจิต

ตัวจิตคือตัวเรา ตัวรากนี้ ตัวรากมันเห็นราก มันไปเกาะอะไร? เกาะความคิดใจ
 สิ่งของมันเป็นความคิดที่มันฟุ้งซ่าน เราคิดแล้วฟุ้งซ่าน คิดแล้วมันทุกข์ มันพิจารณา มัน
 ปล่อยเข้ามา ปล่อยเข้ามา ปล่อยเข้ามาเพราะความไม่รู้ของเขา ความไม่รู้ของเขา
 เหมือนกับเราได้ยามา ยานี้หมอให้ยามา แล้วหมอบอกต้องกินยาครบคอร์สของมันนะ
 แล้วมันจะแก้โรคได้

กินเม็ดเดียวพออาการบรรเทาทั้งยาเลย พอทั้งยาแล้วมันรักษาหายไหม? แต่ถ้าเรา
 เชื้อหมอ เราเชื้อหมอนะ เราพุทโธหรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ปล่อยให้มันสงบเข้ามา
 บ่อยครั้ง มันจะปล่อยเข้ามา ปล่อยเข้ามา ปล่อยเข้ามาที่นี้ทิ้งนะ คนทำใหม่ๆ จะทิ้งมาก
 เออะ! เฮ้ยเป็นอย่างนี้หรือ? เออะ! เออะ! เออะ! เพราะอะไร? เพราะเรามันไม่เคยเห็นว่า
 จิตมันเป็นอิสรภาพ จิตมันเป็นจี๋ซ่า มันโดนกิเลสชักลากไปตลอด

แล้วพอเราใช้ธรรมขององค์สมเด็จพระพุทธเจ้าไล่เข้าไป ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ
 มันปล่อยมา ปล่อยมา เออะ! เออะ! เออะ! บ่อยครั้งเข้ามันชำนาญขึ้น ชำนาญขึ้น ชำนาญ
 ขึ้นจนมันเป็นพื้นฐาน เพราะพื้นฐานเราสังเกต สังเกตว่ามันออกไป มันออกไปเพราะจิต
 จิตมันคิดเองไม่ได้ ตัวจิตนี้คิดเองไม่ได้ ตัวจิตเป็นตัวพลังงาน ตัวจิตเอง ตัวจิตพูดไม่ได้

คำพูดที่พูดออกมามันผ่านขั้น ผ่านขั้นคือผ่านความคิด ถ้าไม่มีความคิดพูด
 ไม่ได้ แต่มันเป็นสิ่งที่เร็วมาก มันมีอยู่หนหนึ่ง มันมีคณะแพทย์ของโรงพยาบาลศิริราช
 เขาทำวิจัยเรื่องสมอง ทำวิจัยเรื่องสมอง ทำวิจัยเรื่องสมองว่าสมองมันคิดได้อย่างไร?
 แล้วก็ทำวิจัยสมองจนถึงที่สุดแล้วมันตัน ตันเพราะว่าสมองนี่มันเป็นสสาร สสารคิดได้
 อย่างไร?

ก็เลยมาบวช บวชแล้วไปหาเรา บอกว่าสมองมันคิดได้อย่างไร? เราบอกว่าสมองคิดไม่ได้ ธาตุคิดไม่ได้ ธาตุคิดไม่ได้หรือ สมองของคนมันเป็นศูนย์ มันเหมือนกับศูนย์ ควบคุม ประสาทควบคุมร่างกาย สมองนี่เป็นศูนย์ควบคุมร่างกาย สมองคิดไม่ได้ แต่ความคิดนี้ต้องใช้สัญญา ต้องใช้สังขาร

สังขารความคิดต้องใช้จิต ความคิดต้องใช้จิต แต่จิตตัวเองก็คิดไม่ได้ ถ้าไม่ผ่านเครื่องมือกระบวนการ ฉะนั้นระหว่างสมองกับจิตมันต้องเอื้อกัน มันเอื้อ มันเกี่ยวเนื่องกัน ขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งทำงานไม่ได้ ขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งสมองทำงานไม่ได้ เขาเลยบอกอย่างนั้นเขาอยากเห็นวิญญูณ เขาพยายามนั่งสมาธิ เขาอยากเห็นผี เขาพยายามมาก (หัวเราะ) ก็ผีที่ตัวมึงนี่ มึงยังไม่เห็นเลย

ด้วยความอยากแล้วไม่เห็น หมอจำชื่อเขาไม่ได้ เวลาเขาทำวิจัยกันทุกอย่างจะไปหาเยอะมาก ไปหา ขนาดพวกวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก กดเลย เทปไปถึงตั้ง ๔-๕ ตัวเลย “หลวงพ่อบุญมา หลวงพ่อบุญมาเพราะว่าผมจะทำวิทยานิพนธ์แล้วจะทำให้ตัวเองอยากภาวนาคด้วย” แล้วพยายามพูด เขาพูดเห็นใหม่ เขาจะให้เราพยายามพูดให้เขาเข้าใจ

“หลวงพ่อบุญมาให้ผมเข้าใจสิ ให้เข้าใจสิ”

เราพยายามพูดอยู่ พูดว่าประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ แต่เขาเอาเปรียบ เราเข้าใจว่าเขาอยากรู้จริง พอเขาอยากรู้จริง เขาบอกว่าพูดให้เขาเข้าใจสิ เราบอกว่า

“เฮ้ย นกกับปลา มันพูดกันไม่รู้เรื่องหรือ”

นกกับปลา เพราะนกมันก็บอกอากาศมันเป็นอย่างนั้นไซ้ใหม่ ปลามันอยู่ในน้ำ ปู่ชุนกับบุตติภาวะของจิตมันพูดกันไม่รู้เรื่องหรือ แต่เขาอยากรู้มาก พูดชักใช้อยู่นั่น จนเราสรุปลเลย นกกับปลานะ นกกับปลา เขา เออะ! เลย เขาเข้าใจเพราะเขาทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกอยู่ ตัวเขาปริญญาโท คนทำวิทยานิพนธ์ต่างๆ จะไปหา จะไปหาอย่างนี้มาก

ฉะนั้นสิ่งที่ว่านี่ ถ้ามันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ พอจิตมันปล่อยเข้ามา มันเข้าไป มันปล่อย ถ้ามีสตินะ มีการรักษานะ มันจะเป็นสัมมา แต่เราเข้าใจผิดกันไป เราจะเป็นทางลัด เรากำหนดแล้วให้มันปล่อยว่าง ปล่อยว่าง พอปล่อยว่างอันหนึ่งมันปล่อยว่างโดย

ที่ไม่มีสติ พอไม่มีสติคิดดูสิว่าสิ่งที่ไม่มีเจ้าของ ยานอวกาศขึ้นไปบนอวกาศถ้าสูญภัย
ควบคุมมันผิด มันควบคุมไม่ได้ ยานอวกาศมันจะไปไหน?

ถ้าจิตไม่มีสติ ไม่มีคนควบคุมมัน มันไปอยู่กับใคร? มันเป็นมิจฉาสมาธิใจ เรา
เห็นอย่างนี้มาเยอะ แล้วไปหา พุทธที่ไร้ร่องให้ทุกที ใครไปหานะ พออธิบายบ้าง นั่ง
ร่องให้โง่ๆ เพราะอะไรรู้ไหม? เขาปฏิบัติมากันคนละ ๓๐ ปี ๔๐ ปีเสียเวลาเปล่า บอกสิ่ง
ที่เป็นเป็นมิจฉา ไปหาที่ไร้ร่องให้ทุกคน แต่ถ้าเป็นสัมมา สัมมามันมีสติ พอมีสติแล้ว
ควบคุม แล้วพอมันควบคุมไป มันจะเข้ามาอันนี้ มันจะชัดเจน

ถ้าเป็นสมาธินะ ตัวเองเป็นสมาธิ เรากินข้าวมันอึดท้อง แล้วว่าการปฏิบัติของเขา
นะมันอึดท้อง กินข้าวแล้วมันเป็นอย่างไร? กินข้าวแล้วเป็นอย่างไร? มึงจะบ้าหรือ กิน
ข้าวก็อึดไง สมาธิเองก็เป็นเองไง

เวลาปฏิบัติจะต้องส่งอารมณ์ ส่งอารมณ์ การส่งอารมณ์นะ เราต้องให้ หลวงตา
ท่านพูดประจำ พระพุทธเจ้า นั่งอยู่ตรงหน้ายังไม่ถามเลย ถ้าเรารู้จริงนะจะไม่กลัวใครเลย
ความรู้จริงของเราจะไม่หวั่นไหวกับใครทั้งสิ้น ใครจะโจมตี ใครจะเหยียบย่ำขนาดไหน
เรื่องของเอ็ง เรื่องของเอ็งเลย แล้วนี่ต้องส่งอารมณ์ ส่งอารมณ์

เริ่มต้น มันก็เริ่มจากความโลเล สิ้นพตปรามาส เริ่มต้นจากความโลเล เริ่มต้น
จากความไม่จริงไม่จัง แล้วปฏิบัติธรรมกันจะเอาหนีพพานกัน มันเป็นไปได้ยาก ฉะนั้นถ้า
มันเป็นอย่างนี้นะ ถ้ามันพอจิตมันสงบเข้ามาเดินจงกรมไป เดินบ่อยครั้งเข้าจนให้จิต

ปฐมฌาน วิตก วิจารณ์ ปีติ สุข เอกัคคตารมณ์ วิตก วิจารณ์พุทโท พุทโท นึกขึ้นคือ
วิตก วิจารณ์คือแบ่งแยกพุทกับโท วิตก วิจารณ์ วิตก วิจารณ์ ปีติ สุข เอกัคคตารมณ์ ถ้ากำหนด
ไปมันจะวิตก วิจารณ์ วิตก วิจารณ์มันจะหายไป เกิดปีติ พอเกิดปีติ ตทังค ปีตินี้มันจะรู้รื้อย
แปดพันเก้าเลย พอนั่งไป จิต ร่างกายเหมือนไม่มี โหวงเหวงไปหมดเลย บางทีเรานั่งอยู่
นี่ โลกนี้เป็นปลายเข็ม ตัวเรานั่งครอบโลกเลย เวลาปีติมันเกิด

โลกนี้เหมือนปลายเข็มเลยนะ เรานั่งครอบโลกเลย โลกนี้ ร่างกายนี้ว่างหมด นี่
เกิดปีติ ถ้าใครปีติ เสื่อมอีกเพราะปีติ สุข เอกัคคตารมณ์ พอเกิดปีติมันก็มีความสุข พอ
ความสุขก็คิดอยากได้ อยากเป็น อันนี้เป็นทางผ่านหมดนะ อันนี้เป็นการสะสม ไม่มีกรรม
อาจารย์ ไรๆ ทำไปเถอะ

ในการทำสมาธิมันจะมีอุปสรรคของมันไปเรื่อยๆ เพราะจิตมันมหัศจรรย์ จิตนี้มันร้อยแปด จิตนี้มันฝึกฝนมา จิตนี้มันสะสมมา จิตของแต่ละคนไม่เหมือนกัน จิตของคนมีบุญมีกรรมของมันอยู่ในหัวใจทั้งนั้น แล้วจิตมีบุญมีกรรมมันไปถึงข้อมูลมันแสดงออก พอเราถึงพุทโธก็ไปถึงฐานของมัน มันแสดงออกตามธรรมชาติของมันหมด

แล้วพอมันแสดงออกตามธรรมชาติของมันแล้วอาจารย์องค์ไหนจะคอยดู จิตศึกษาค้นอง จิตที่มหัศจรรย์ สงบแล้วขึ้นไปอยู่บนอวกาศ สงบขึ้นไปเห็นเดินจงกรมอยู่บนกลางอากาศเลย แล้วถ้าพระมันไม่มีสตินะ มันว่ามันเป็นพระอรหันต์แล้วนะ มึงกำลังจะบ้า มึงไม่รู้สึกตัวนะนั่นนะ

ครูบาอาจารย์เป็น ดิ่งกลับมา ดิ่งกลับมา ดิ่งกลับมา แล้วจิตมันสงบเห็นอะไรอยู่ข้างนอก ถ้าออกไปอยู่ข้างนอก ถ้าเราตกใจ หยุค เห็นสิ่งใดเป็นประโยชน์เราจะดู ถ้าเห็นสิ่งใดไม่เป็นประโยชน์มันจะตกใจ ตกใจกำหนดที่จิต อยู่ที่ผู้รู้ สี่มตาจะเห็นภาพ หลับตาไม่เห็นภาพ กลับไปดู ทุกอย่างหายหมด ถ้ารู้ที่จิต จิตที่ออกไปจะเห็นหมดเลย เห็นอย่างนี้ เห็นถ้าจิตมันเข้าเป็นสมาธินะ

แต่ถ้าบาปอกุศลนี้ไม่เห็นหรอก กรรมดีกรรมชั่วมันจะเห็นหมดละ ถ้าจิตมันเข้าไปถึงฐาน จิตของใครก็แล้วแต่เข้าไปถึงข้อมูลเดิม ข้อมูลเดิมหมายถึงว่าสิ่งที่สร้างสมมามันจะแสดงตัวทันทีเลย แล้วการแสดงตัวของแต่ละคนไม่เหมือนกันเห็นไหม

การแสดงตัวของแต่ละคน บางคน คุณติ พลิกแพลงร้อยแปดพันเก้า ถ้าไม่มีวุฒิภาวะนะ ใครมันจะเป็นอาจารย์ใคร ใครจะเป็นอาจารย์ใคร แล้วถ้ามันเป็นอย่างนี้ มันพอเดินจงกรมแล้วมันสงบขึ้นมา เราทำของเราไปเรื่อยๆ ถ้าทำเรื่อยๆ มีสติปั๋ว มีสติมันเป็นสัมมา สัมมาเหมือนกับเราทำสัมมาอาชีวะ เราทำปกติ มันจะอยู่กับเราไปเรื่อยๆ เรื่อยๆ เรื่อยๆ นะ

แล้วที่ถามเมื่อกี้ตอนเช้าเห็นไหม ถ้าทำไปบ่อยครั้งแล้ว แล้วออกมาพิจารณา สภาวะต่างๆ พิจารณาได้ การพิจารณามันส่งเสริมให้สมาธิมันคงขึ้น แน่นขึ้น การพิจารณาไง เพราะเราทำแต่สมาธิอย่างเดียวมันเป็นสมาธิ

การฝึกปัญญา ปัญญาต้องฝึกขึ้น ถ้าทำสมาธิแล้วเกิดปัญญาโดยอัตโนมัตินะ ฤทธิชีไพรเป็นพระอรหันต์หมดแล้ว สมาธิคือสมาธิ ปัญญาคือปัญญา แต่สมาธินี้ ถ้าไม่มี

สมาธิ ปัญญาที่เกิดขึ้นเป็นโลกียปัญญา เป็นปัญญาจากกิเลสหมด ตัวสมาธิเป็น ถ้ามีกิเลส มันจะเกิดสมาธิไม่ได้ พอเป็นสมาธิคืออกกกิเลสให้หนึ่งก่อน

พอกกกิเลสให้หนึ่งก่อน พอเรามาฝึกปัญญา ถ้าไม่ฝึกปัญญา ปัญญาเกิดเองไม่ได้ ปัญญาเกิดเองไม่ได้ มันตัดตอนกัน ถ้าปัญญาจะเกิดเองได้เราต้องฝึกหัด ฝึกหัดฝึกฝน แต่ ถ้าเป็นเจโตวิมุตติ พอจิตมันสงบ ถ้าเราน้อมไปที่กาย การเห็นกายคือการเห็นปัญญา การเห็นกายคือการเห็นต้นตอ การเห็นกายคือการเห็นกิเลส

เพราะกิเลสนี้มันเป็นนามธรรม มันแสดงตัวไม่ได้ มันแสดงตัวผ่านความคิด ผ่านร่างกาย กิเลสนี้มันแสดงตัวผ่าน ผ่านความคิด ผ่านร่างกาย ผ่านขั้นๆ ผ่านความรู้สึก แล้ว ถ้าเราทำความสะอาดของมัน เรามีสติปัญญาเข้าไป แล้วไปใคร่ครวญไปไตร่ตรองมัน ระหว่างความคิดที่สะอาดกับสิ่งที่เจือปนมา กิเลสเป็นสิ่งเจือปนไปกับความคิดเราตลอด ทุกๆ เรื่อง ทุกๆ อนุ ทุกๆ ความคิด กิเลสเจือปนไปด้วยหมด

ด้วยปัญญาโดยภาวนามยปัญญา ด้วยโลกุตตรธรรม ด้วยสิ่งที่เกิดขึ้น มันจะเข้ามาชำระสะสาง มันจะมีการแยกออก มีการแยกออก มีการแยกออก อย่างนี้ถึงจะเป็นวิปัสสนาไอ้ที่ว่ากำหนดนี้ ใช้วิปัสสนาปัญญาสายตรง กำหนดนามรูปแล้วว่างหมดนั่น เป็นวิปัสสนา อันนั้นมันเป็นหินทับหญ้า เวลาเราบอกพุทธโฆษาบอกหินทับหญ้า หินทับหญ้านะ แต่มันก็เป็นสิ่งความจริง

แต่ขณะที่เขาเอาปัญหาทั้งหมดซุกเข้าได้พรม เขาไม่บอกว่าเขาเอาปัญหาซุกได้พรมนะ เขาไม่บอก เพราะมันไม่มีใครรู้ มันไม่มีใครโต้แย้ง ที่พูดนี้ะ เราพูดเป็นวิชาการ ไม่ได้พูดถึงเรื่องส่วนบุคคล เรื่องส่วนตัว เรื่องส่วนบุคคลมันเป็นกรรมของสัตว์ ในเมื่อสัตว์มันเชื่อ สัตว์มันเป็นสายบุญสายกรรม มันเป็นความพอใจกับเขา มันทำสิ่งนั้นไปมันก็สุดวิสัยของเรา

เด็กมันชอบกินไอติม บอกไอติมกินแล้วมันไม่เป็นประโยชน์กับร่างกาย ก็จะกินมันก็ต้องปล่อยเขาไป เราจะไปบังคับความทิว บังคับความเห็นของคนไม่ได้ ความทิวความเห็นของคนนี้สายบุญสายกรรมเพียงแต่ครูบาอาจารย์ ถ้ามีอำนาจวาสนาจะแก้กันได้ ถ้าแก้กันได้ก็จะให้เข้าทาง ถ้าเข้าทางมันก็ไปชาตินี้ ถ้าไม่เข้าทางนะ การกระทำมันก็เป็นสายบุญสายกรรม สายบุญสายกรรมนะ

คุณิเทวดา ไปเกิดเป็นเทวดานี้เป็นนางฟ้าคนสุดท้าย มันไปเป็นใคร มันก็ไปเป็นบริวารของเขา มันไปเป็นบริวารของเขา มันจะมีบริษัทบริวารอย่างไร แล้วสิ่งนี้มันหมุนเวียนตายเวียนเกิด ถึงเวลามองสังขมสิ พระนี้ทำไม่ดีเลย ทำไมเขามีอำนาจ เพราะอะไร? เพราะเขามีทุนเดิม ทุนเดิมมันอันหนึ่งนะ ถ้าทุนเดิมเรามีแล้วในปัจจุบันนี้เราเอาทุนเดิมมาทำในสิ่งที่ดีๆ มันจะเป็นสิ่งที่ดีๆ ถ้าทุนเดิมมันมีมาเราใช้ไม่เป็น คนไม่รู้จักใช้มันถึงว่าอยู่ที่ทิฐิ อยู่ที่มานะ อยู่ที่ความเห็น อยู่ที่การกระทำ สิ่งนี้จะเป็นประโยชน์มาก

ถ้าเป็นสัมมาทิฐินะ เป็นความเห็นที่ดี ถ้าเวลามันทำถูกทำดีเวลาปัญหาขึ้นมา มันจะเห็น อย่างนี้ ถ้ามันจับได้มันดีขึ้น ถ้าสมาธิมันจะดีขึ้นไปเรื่อยๆ แล้วพอมันจับได้ คำว่าจับได้มันรู้สึกตัว มันไม่ใช่หนังหลับ กำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธนี่นะแล้วมันหายวับไปเลย เขาล้อกได้เลยนะ ก็ชั่วโมงก็ได้ แล้วพอมันจะมาเหมือนสะดุ้งตื่น นั่นละสมาธิหัวตอ ตกท้วงค์ ไม่ใช่สมาธิ

พุทโธ พุทโธ พุทโธไปนะ วับ! หายเลย ถ้าคนไม่เข้าใจก็เรียกว่านั่งสมาธินะ นั่งนี้โอ้อโฮ นั่งเลยนะ ก็ชั่วโมงก็ได้นะ เวลามันออกมันเหมือนกับเราสะดุ้งตื่น นั่นละสมาธิหัวตอ ตกท้วงค์ นี่การเข้า การเข้าสมาธิการอะไรมันมีเทคนิคของมันมาก เทคนิคนะ แล้วมันเป็นที่ยึดการสร้างมา ถ้าคนสร้างสิ่งที่ดีๆ มามันจะราบรื่น แล้วจิตมันจะไม่ผาดโผนนัก

แต่ถ้าใคร จิตนี้มันผ่านการเกิดการตาย มันผ่านอุทซจักรมามาก มันจะผาดโผนแล้วถ้าผาดโผนมันเหมือน ความขี้ประจักษ์ข้าง ถ้าข้างไม่มีความขี้ขางข้างนั้นมันจะไปตามอำนาจของมัน ถ้าความขี้ขางมันมีนะ มันจะคือขนาดไหนนะ ความขี้ขางมันเอาไปถูกลง ครูบาอาจารย์ที่มีอำนาจเหนือกว่าจะเอาไว้อยู่

ถ้าเอาไว้อยู่นะ ข้างนั้นจะเป็นประโยชน์ ถ้าเอาไว้ไม่อยู่นะ ข้างนั้นมันตกมันนะ มันไปทำลายเขายับเยินเลย จิตมันเป็นอย่างนั้น ถ้าภาวนามันรู้อย่างนี้ เหมือนหอม หมอรูเรื่องคนไข้ หมอนี่นะ เวลาคนไข้มาอะไรมา เขาจะทูลถามจะรักษาให้หายทั้งนั้น

พระนี่ก็เหมือนกัน พระนี่หอมทางจิต จิตแพทย์นี่เวลารักษากันเขาต้องเปลี่ยนนะ ถ้ามันรักษาบ่อยๆ โอ้จิตแพทย์มันบ้าเอง โอ้หอมพระรักษาไปเถอะ ก็คนภูก็รักษาได้ แต่โอ้จิตแพทย์ถ้ามันทำงานถึงชั่ว โมงแล้วต้องเปลี่ยนแล้ว เดี่ยวจิตแพทย์มันต้องให้จิตแพทย์แก้มันด้วย ความขี้ขางนะ..

มันจะได้เวลาเพราะว่างวดละ ๒ ชั่วโมง โยมเหนือยัง โยมพอยัง โยมพอเดียว
เอาไว้รอบต่อไป ถ้าครบ ๒ ชั่วโมง ครบ ๒ ชั่วโมงก็เอาใหม่เนาะ เอาแค่นี้ก่อนเนาะ แล้ว
เดียวรอบต่อไป รอบต่อไปค่อยว่ากันใหม่เนะ เอวัง